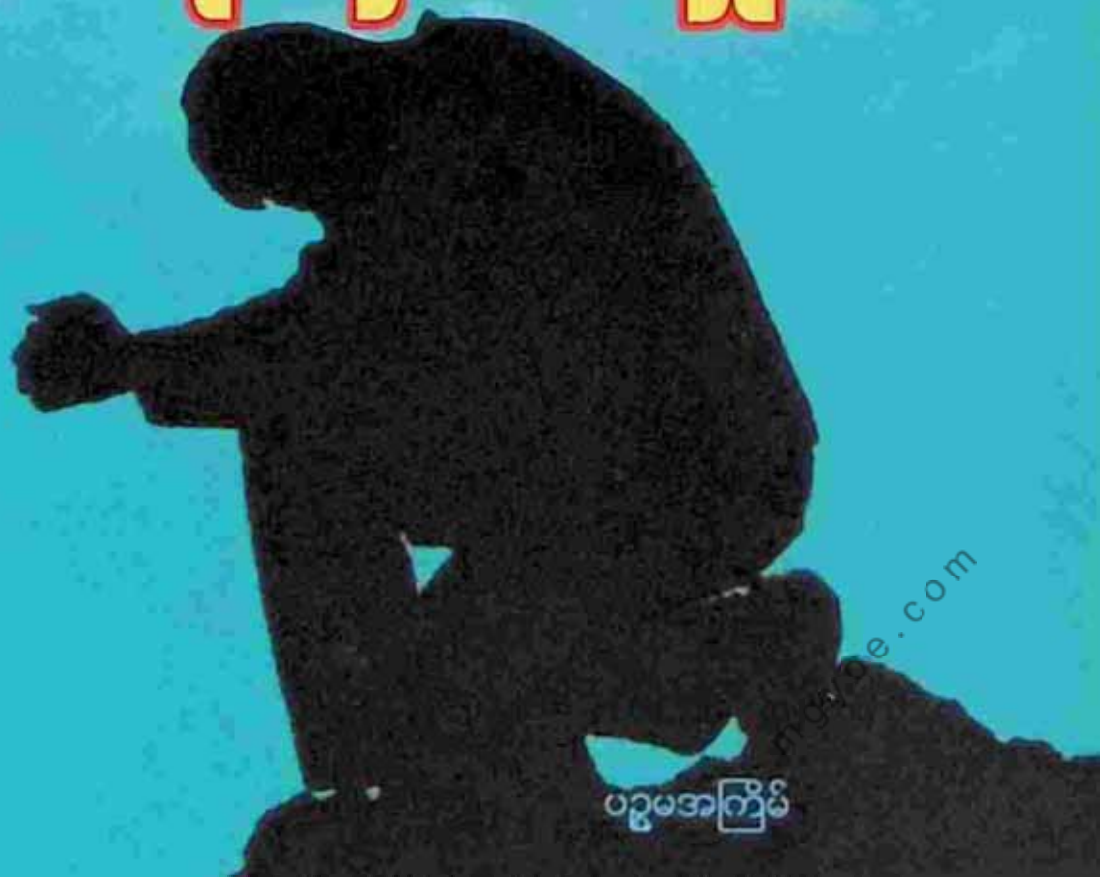

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ရင်မှတစ်စိုက်

ပဉ္စမအကြိမ်

...e.com

မဖော်ပြနိုင်သော ဝမ်းနည်းမှု၊
မဖော်ပြနိုင်သော ကြေကွဲမှု၊
မဖော်ပြနိုင်သော ကြင်နာမှုတို့ဖြင့်
နှောင်းငယ်ကို ပြန်ဖက်လျက်
မင်းယဉ်သည် ရင်မှ ရှိက်လျက်ဖြင့်
နှောင်းငယ်ခေါ်ရာသို့ ပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ရင်မှတစ်ရှိက်

ISBN9789997112392

9 789997 112392

2,500.00KS

ရင်မှတစ်စိုက်၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အပြင်အဆင်အစ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၂၄၃++မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်တီ x ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆ ခု၊ မေလ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊ ၂၀၀၀ပြည့်နှစ် သီဟရတနာစာပေ၏စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစွဲ ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ရင်မှတစ်ရိုက်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မွေ့မအကြိမ်၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

အမှာစာ

အိမ်၌ ကျွန်မသားမောင်သိန်းတန်ထံသို့ လူငယ်နှစ်ယောက်အဝင် အထွက်များနေခြင်းကို သတိပြုမိသည်။

သား၏အခန်းထဲ၌ သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် နေ့စဉ်လိုပင် တိုးတိုးတိုးတိုးပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြခြင်းကြောင့် ထူးပါတယ် ဟု ထင်လာသည်။

ထိုအထင်ကြောင့် ထိုသူငယ်များ ဘာကိစ္စရှိ၍ လာနေကြသနည်း ဟု သားကိုမေးမြန်းကြည့်ရသည်။

အိမ်သို့လာသော လူငယ်နှစ်ယောက်မှာ မောင်တင်မြင့်နှင့် မောင်တင်မောင်အေးတို့ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်မသားပြောပြမှ မောင်တင်မြင့်မှာ ရှမ်းပြည်နယ် လားရှိုးမြို့ ကဖြစ်ပြီး ရှုမဝဦးကျော်ထံတွင် ရုပ်ရှင်ပညာဆည်းပူးလေ့လာနေသည် မှာ သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မောင်တင်မောင်အေးကား ရှုမဝရုပ်ရှင်ကားရိုက် မန်နေဂျာဖြစ်သည်။

မောင်တင်မြင့်က သူ့ကိုယ်တိုင်မင်းသားလုပ်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ပူးပေါင်းကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်၍ မောင်သိန်းတန်ထံ၌ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်းနှင့်တကွ ဒါရိုက်တာလုပ်ရန်လာရောက် တိုက်တွန်းပြောဆိုနေကြကြောင်း သိရတော့သည်။

ကျွန်မမှာ နံနက်အလုပ်သွား ညမှအိမ်ပြန်ဖြစ်၍ သူတို့ကိစ္စကို မေးမြန်းရုံမှတစ်ပါး စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘဲ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်ပင် အချိန်အားမရအောင် အလုပ်များနေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်းတင်တော့မလို့’ ဟု သားကပြောမှ ‘ဘာဇာတ်လမ်းလဲ’ ဟု မေးမိသည်။

ရုပ်ရှင်စိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ တင်ပြမည့် ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်နှင့် ဇာတ်လမ်းစဉ်ကိုပြ၍ကြည့်သည့်အခါတွင် ကျွန်မမှာစိတ် မောသွားတော့သည်။

‘ဒီခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ဇာတ်လမ်းတင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မြန်မာပရိသတ် အကြိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဇာတ်လမ်းရိုက်ရင် မင်းတို့အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်မက ထင်မြင်ချက်ပေးလျက် ဤဇာတ်လမ်းမတင်ရန် ဝင်၍ တားသည်။

မောင်သိန်းတန်မှာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း၌သာလျှင် စိတ်ပါမှုရှိလျက် ယနေ့အထိ ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မလုပ်ကိုင်ဘဲ ရုပ်ရှင်ပညာနှင့် ပတ်သက်သော နိုင်ငံခြားစာအုပ်စာတမ်းတွေ ဖတ်လျက်သာ အချိန်ကုန်နေသူဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ပညာရပ်၌ စိတ်ဝင်စားစွာ ဆည်းပူးမှု၊ စိတ်အားထက်သန်မှုရှိလှသည်။ သူ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း၊ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်ရန် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ပေးရန်လည်း ကျွန်မ၌

ငွေအင်အားမရှိ။ ငွေအင်အားရှိသူက သူ၏ ရုပ်ရှင်ပညာ အရည်အချင်း ကိုသိမြင်၍ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရိုက်ပေးရန် လာရောက်အပ်သောအခါ ၌ ကျွန်မကမရိုက်ရန် ဝင်ရောက်ကန့်ကွက်တားမြစ်ရမည်မှာ စိတ်မကောင်း စရာပင်ဖြစ်သည်။

‘ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးကော ဘာဖြစ်သလဲ မေမေရဲ့။ ဒါအနုပညာပဲ၊ အနုပညာလိုကြည့်ပါ၊ ဒီဇာတ်လမ်းပဲတင်မယ်’

‘ဒီဇာတ်လမ်းကို မတင်နဲ့။ အနုပညာတော့ မှန်တယ်၊ ပရိသတ် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ့်ငွေတွေက မင်းငွေမဟုတ်ဘူး၊ ‘နှမလက်လျှော့’ ကားလိုဖြစ်သွားရင် သူ့ခမျာ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

ကျွန်မမှာ သားဘက်ကမဟုတ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်မည့်ကုမ္ပဏီနှင့် ပေါင်း၍ ငွေရင်းငွေနှီးထုတ်မည့် မောင်တင်မြင့်ဘက်မှ နေ၍ကြည့်ကာ သူ့ဇာတ်လမ်းကိုမတင်ဖြစ်ရန် တားမြစ်ကန့်ကွက်နေရသည်။

‘နှမလက်လျှော့’ ကားကို မေမေက အထင်သေးသလား၊ နိုင်ငံ ခြားသားတွေက မြန်မာရုပ်ရှင်ကားကောင်းကောင်းကြည့်ချင်တယ်ပြော လို့ ဗြိတိသျှဘားမား (ညွှန်မြန်မာ) ဦးနေဝင်းက ‘နှမလက်လျှော့’ ကားကို ယူပြတယ်၊ မေမေ အထင်မသေးပါနဲ့’

မောင်သိန်းတန် ‘နှမလက်လျှော့’ ဇာတ်ကားရိုက်စဉ်က ကျွန်မ မှာ ထိန်းသိမ်းခံနေရသည်။ ကျွန်မ လွတ်မြောက်လာသည့်အခါ၌ ‘နှမ လက်လျှော့နေလေတော့’ ဇာတ်ကားထုပ်မှာ အိမ်၌ရှိနေသည်။ တစ်နေ့ တွင် သူပြသော ‘နှမလက်လျှော့နေလေတော့’ ဇာတ်ကားကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ပျက်မိသည်။ ထိုဇာတ်ကားရိုက်စဉ် ကျွန်မသာရှိလျှင် သူ့ ဇာတ်ကားကို ကျွန်မတည်းဖြတ်၍ ပြုပြင်ပစ်မိမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကားမှာ အညံ့မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ကောင်များ စကားပြောနည်း မှုကြောင့် ပရိသတ်လက်မခံခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကောင်များ စကား

ပြောကြမည်ဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်ပရိသတ် နှစ်သက်မည့် ကားကောင်းတစ်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်နိုင်သည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း စိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ ယခုသူတင်ပြမည့်ခြေ တစ်ပေါင်ကျိုး ဇာတ်လမ်းမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်မည့် မောင်တင်မြင့်အတွက် ရင်လေးစရာကောင်း၍ မောင်တင်မြင့်က ရင်မလေးဘဲ ကျွန်မက ကြား ကဝင်၍ ရင်လေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒီဇာတ်လမ်းမတင်ရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာတင်ရမလဲ’

အဲဒါမှ ခက်သည်။ သူရိုက်မည့်ကားကို ကျွန်မကကြားက အတင်းဝင်ရောက် ကန့်ကွက်တားမြစ်နေခြင်းကြောင့် ဇာတ်လမ်းအစား ရှာပေးရန် ကျွန်မ၌တာဝန်ရှိလာတော့သည်။

‘ဒီဇာတ်လမ်းတော့ မတင်နဲ့၊ စောင့်ဦး၊ မင်းတို့အတွက် မေမေ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးပေးပါမယ်’

ကျွန်မမှာ ငွေရင်းထုတ်မည့် မောင်တင်မြင့်ကို ငဲ့ညှာမှုဖြင့်နေရင်း ထိုင်ရင်း အလုပ်ပိုလာတော့သည်။ အသက် ၂၀ အရွယ်ရှိ မောင်တင်မြင့် မင်းသားလုပ်မည့် ဇာတ်ကားအတွက် မောင်တင်မြင့်နှင့် သင့်လျော်မည့် ဇာတ်လမ်းကို ဖုတ်ပူမီးတိုက်စဉ်းစားရတော့သည်။

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွင် ရင်မှတစ်ရှိက်ဝတ္ထုကို ၅ လ သို့မဟုတ် ၇ လ ခန့် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကြီး ရေးမည်ဟု ကြံရွယ်ကာ ဇာတ်လမ်းပျိုး လိုက်သည်။

ကျွန်မအချိန်မှ ကျွန်မ မပိုင်ဘဲ လူနာများက အချိန်ရှိသရွေ့ ကျွန်မ ကို စိုးပိုင်ထားမှုကြောင့် ဝတ္ထုရေးရန် အချိန်ရှာမတွေ့ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မမှာ ဗျာများရတော့သည်။

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း၌ ပထမလထည့်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း လစဉ်ထည့်သော

ကော်ပီစာမူများမှာ အချိန်ယူ၍ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရေးသားမှု မဟုတ်တော့ဘဲ လူလေးငါးယောက်၊ လက်ရေးလေးငါးမျိုးဖြင့် ကျွန်မ နှုတ်ကရွတ်သမျှ လိုက်ရေးပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အလုပ်တိုက်၌ လူနာစဲသွားသည့် အချိန်ပိုင်းကာလ ကလေးများကိုပင် ဤဝတ္ထုအတွက် စာမျက်နှာတစ်ရွက်ရရ၊ နှစ်ရွက်ရရ အသုံးချရသည်လည်း ရှိသည်။

ကိုအောင်ဇေယျ၊ မောင်မိုးဟိန်း၊ မောင်သိန်းတန်၊ ဒေါ်ဒေါ်ချို၊ မောင်ခင်မောင်ရင်၊ မောင်ပါစီ ကျွန်မ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး ကျွန်မ လက်ရေးမဟုတ်တော့ဘဲ သူတို့လက်ရေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကော်ပီစာရွက်လေးငါးရွက်မှာပင် လက်ရေးပေါက်သောက် လက်ရေးမျိုးစုံဖြစ်နေသည်။

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းပိုင်ရှင် ကိုဝင်းဦးက 'အစ်မကြီးစာမူ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်တယ်၊ လက်ရေးပေါင်းစုံပဲ' ဟု ပြောလေသည်။

လက်ရေးပေါင်းစုံသာ ကိုဝင်းဦးမြင်ရ၊ ဖတ်ရသည်။ လက်ရေးပေါင်းစုံနှင့် မည်ကဲ့သို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင်ရေးသားပေးရပုံကို ကိုဝင်းဦး မြင်စေချင်မိသည်။

'ကဲ... အခုအချိန်ပိုင်းကလေးအားတာ၊ လာစမ်းပါ... ထိုင်စမ်းပါ၊ ပါးစပ်ကပြောမယ်၊ လိုက်ရေးပေးကြစမ်းပါ'

ကျွန်မ အားလပ်သည့်အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း မိရာလူ၊ နီးရာလူကို ကျွန်မအနား၌ထိုင်ခိုင်းပြီး ပါးစပ်မှတောက်လျှောက် ရွတ်ရသည်။

ဝတ္ထုကိုမရေးမီကလည်း တွေးရန်အချိန်မရှိ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မရေးနိုင်၍ အမြန်နည်းကို လိုက်ရကာ နှုတ်မှတောက်လျှောက်ရွတ်ရသည့်အခါ၌ ရွတ်နေခိုက် အချိန်ယူတွေးကာ စဉ်းစားနေရာ အမိလိုက်၍ ရေးပေးရသောသူအတွက် စောင့်ဆိုင်းနေမှုကို ငဲ့ရသော စိတ်ကစောနေသည့်အတွက် ပါးစပ်မှရွတ်နေရင်း ကောင်းနိုးရာရာ စကားလုံးအလှ

အပ၊ အနုစိတ်ရွေးချယ်ရာနောက်သို့ မလိုက်နိုင်ဘဲ စိတ်ထဲပေါ်ရာ ပြော
နေခြင်းသာ ဖြစ်ရသည်။

လူနာလာလျှင် ရပ်လိုက်ရပြန်သည်။ လူနာများပြန်သွားပြီး ဆက်
ရေးနေခိုက် လူနာရောက်လာသည့်အခါ၌ ခေါင်းထဲပေါ်နေသော စကား
လုံးများ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘဲ ပျောက်ကုန်ကြတော့သည်။

ဤပုံစံမျိုးဖြင့် ဝတ္ထုရှည်ရေး၍မဖြစ်နိုင်၊ ဝတ္ထုရှည်ရေးလိုလျှင်
ခေါင်းအေးအေးဖြင့်အချိန်ယူကာ မဂ္ဂဇင်းအတွက် လေးငါးလစာ လက်
ထဲ၌ ကော်ပီစာမူရှိမှသာလျှင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ပို့ရန် ကောင်းသည်ဆိုသော
သင်ခန်းစာရလျက် စရေးပေးမိခြင်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်၍ မရတော့ပေ။

‘ဘယ်သူလာလာ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့တော့။ အိမ်ပေါ်တက်မယ်၊
တံခါးပိတ်မယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ ရေးမယ်’

နံနက်ဘက် အိမ်သူအိမ်သားများကို ပြောဆိုမှာကြားပြီး အိမ်ပေါ်
သို့တက်ကာ ရေးရန်ပြင်ဆင်နေတုန်း အိမ်အောက်မှ အရေးကြီးသော
တယ်လီဖုန်းရောက်လာတတ်သည်။

‘လူမမာမောနေလို့တဲ့၊ မတွေ့လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့’
အိမ်အောက်မှတကြော်ကြော် အော်ခေါ်ကြပြန်၍ ပြန်ဆင်းခဲ့ရ

သည်။ အလုပ်တိုက်မလာမီ နံနက်ဘက် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဆက်မေးနေ
သော တယ်လီဖုန်းများကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်ကာ မရေးဖြစ်တော့
ပေ။ အလုပ်တိုက်သို့ နံနက် ၁၁ နာရီ လူနာများ ချိန်းထားသော အချိန်
မီ အရောက်သွားရပြန်သည်။

ညဘက်အလုပ်တိုက်မှ အိမ်သို့ ည ၉ နာရီ ၁၀ နာရီမှ ပြန်ရောက်
သည်။ ရေချိုးထမင်းစားပြီး ည ၁၂ နာရီမှ ဝတ္ထုအတွက်ရေးရန် ပြင်ဆင်ရ
သည်။ ကျွန်မမှာ တစ်နေ့လုံး လူနာတွေနှင့် အလုပ်များပြီး ဖားလာ၍
မောပန်းလာသဖြင့် မထိုင်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲပြီး နှုတ်ကပြော

ရသည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ ပုံနှိပ်တိုက်အလုပ်ဖြင့် ပင်ပန်းလာခဲ့သော ကို
အောင်ဇေယျက ၁၂ နာရီမှ ၂ ချက် ၃ ချက်အထိ ထိုင်ရေးပေးရသည်
လည်း ရှိသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့သည် အခြားသူများအတွက် အားလပ်သော နေ့တစ်
နေ့သတ်မှတ်ကြသော်လည်း ကျွန်မအတွက် တနင်္ဂနွေနေ့သည်
ဘယ်တော့မှ မအားလပ်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်လူမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသော ကျွန်မအိမ်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့
ကျမှ လူစည်ကားလေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ တိုက်ပိတ်ရက်တွင် ကျွန်မ
နှင့်တွေ့ချင်သော လူနာများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ
များဖြင့် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း အိမ်၌ ပရိသတ်မပြတ်အောင် ဖြစ်သည်။
ရပ်ဝေးလူနာ၊ ရပ်ဝေး တယ်လီဖုန်းတွေကလည်း တနင်္ဂနွေနေ့ည၌ မစဲ
အောင်ညံနေသည်။

ပုံနှိပ်အလုပ်ကတစ်ဖက်၊ လူနာကတစ်ဖက်၊ ဝတ္ထုကတစ်ဖက်၊
အမျိုးမျိုးသော ကိစ္စတွေကတစ်ဖက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဝတ္ထုအတွက် အချိန်ယူ
၍ စဉ်းစားမှု၊ တွေးတောမှုကလေးကိုပင် အချိန်ရှိသူမဟုတ်မှန်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သိလာတော့သည်။

ရင်မှတစ်ရှိုက်ဝတ္ထုတွင် နှောင်းငယ်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကိုလည်း
ကောင်း၊ နှောင်းငယ်နှင့် မင်းယဉ်တို့၏ အနာဂတ်ဇာတ်လမ်းကိုလည်း
ကောင်း ဝတ္ထုရှည်ကြီးအဖြစ် ရေးသားသွားရန် ကြံရွယ်ရင်းရှိပါလျက်
အချိန်ကိုအစိုးရသူမဟုတ်၍ မဂ္ဂဇင်း၌ သုံးလနှင့် ဇာတ်သိမ်းရပ်ခဲ့ရသည်။

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတိုက်က သုံးလဖြင့် ဇာတ်သိမ်းခြင်းကို မကျေနပ်၍
ဆက်လက်ရေးပေးပါရန် လာရောက်တိုက်တွန်းသည်။

‘အစ်မကြီး ဝတ္ထုတိုနေရင် တိုက်ကိုတော့ ဆဲစာတွေရောက်တော့
မှာပဲ’ ဟု ကိုဝင်းဦးက ပြောသည်။

ကျွန်မမှာ ရှည်ရှည်ကြီးရေးပေးချင်ပါလျက် အချိန်မရမှုကို စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းမိသည်။

ရင်မှတစ်ရှိက်အမည်မှာ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေ ရှိက်ရသည်ထက် စာရေးသူကိုယ်တိုင်က ပိုမို၍ ရှိက်ခဲ့ရသည်။ အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါဖြင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ရသည်။

ကျွန်မ ဝတ္ထုရေးခဲ့သမျှတွင် ဤဝတ္ထုသည် အသွက်ဆုံးဆိုရမည် ထင်သည်။ စာပေသဘောအရ မွမ်းမံခြယ်မှုန်းခြင်း၊ အနုစိတ်ခြင်း၊ ချဲ့ထွင်ခြင်းတွေမရှိတော့ဘဲ လိုရင်းသာကွက်တိဖြစ်အောင် သွက်သွက်ရေးချ သွားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

အလုပ်အင်မတန်များပြီး အချိန်မအားရှိသည့်ကြားမှ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ဝတ္ထုဖြစ်ပေါ်ရန်ဖန်တီးလာသော မောင်တင် မောင်အေး၊ မောင်တင်မြင့်နှင့် ကျွန်မသားကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။

ဤဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖြစ်မည်၊ မရိုက်ဖြစ်မည်ကား ယခုတိုင် မသေချာသေးပေ။ ဇာတ်ကားရိုက်ရန်အတွက် လားရှိုးသို့ ပြန်၍ ငွေကြေးစုဆောင်းရှာဖွေသူ မောင်တင်မြင့်မှာ ရန်ကုန်သို့ ယနေ့တိုင် ပြန်၍ မရောက်သေးပေ။ သူ့အတွက် စေတနာပြုဌာန၍ ရေးပေးရသော ဝတ္ထုမှာ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွင်ပါပြီးရုံမက စာဖတ်ပရိသတ်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ လုံးချင်းစာအုပ်ပင် ထွက်ပေါ်၍ လာနိုင်လေပြီ။

ရင်နှင့်အောင်မွှေးဝတ္ထုသည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ ခုနစ်လခန့်ပါဝင်ပြီး ထူထဲသော စာအုပ်ကြီးဖြစ်၍ စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် အားရပါးရ တစ်ဝကြီး ဖတ်ကြရသည့်အတွက် ကျေနပ်မှုရရှိ ကြသည်။

‘ရင်နှင့်အောင်မွှေး’ ကဲ့သို့ ‘ရင်မှတစ်ရှိက်’ ဝတ္ထုကို အားရပါးရ တစ်ဝကြီးဖတ်ရတော့မည်ဟု အားခဲထားကြသော စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း စာဖတ် ပရိသတ်မှာ သုံးလနှင့်အပြီး သတ်သွားသောကြောင့် အားမရအောင်

ဖြစ်ကြသည်ဟု သိရှိရသည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဤအမှာမှ
တစ်ဆင့် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

လမ်းမတော်နှင့် ကျုံးကြီးလမ်းမီးပွင့်မှ ဆလွန်းကားတစ်စီးသည် မီးနီပြထား၍ ရပ်နေရသည်။

ကားပေါ်မှ ကိုကျော်သူသည် မီးနီကို အစဉ်တစိုက် ကြည့်လျက် သွားလိုစိတ်စောနေသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် အပြင်သို့ပြန်ထွက်ရမည့် ကိစ္စကြောင့် နဲ့.နဲ့.ယဉ်ကို ကြည့်ကောင်းအောင် လှိမ့်ရန် စိတ်ကူးရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

အလုပ်မှအပြန် အိမ်ရောက်၍ ပြန်ထွက်ရတိုင်း နဲ့.နဲ့.ယဉ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြရသည်။ ကိစ္စမထပ်အောင် အကြံထုတ်၍ စဉ်းစား နေဆဲ မီးနီသည် မီးစိမ်းသို့ ကူးသွားသည်။

ကိုကျော်သူသည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ရှေ့မှကားများကို အပြင်းကျော်တက်သည်။ ယနေ့ညနေချိန်းထားသော အချိန်မီရန် စိုးရိမ်စိတ်က မောင်းထားသော ကားအရှိန်ထက်ပြင်းသည်။

သူ့အိမ်ရှိရာ သူ့လမ်းထဲသို့ ချိုးတော့မှ အရှိန်လျှော့ကာ ရုံးကပြန်
နေကျ ပုံမှန်အတိုင်း ခြံထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်သွားသည်။

ကိုကျော်သူ၏ ဇနီး နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်
၌ထိုင်လျက် သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားသည်။
နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ မောင်လေး မင်းယဉ်သည် ပိတ်ထားသော အခန်း တံခါးဝ၌
ရပ်လျက် အထဲမှတံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်နေသည်။

မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသော နွဲ့နွဲ့ယဉ်က ဒေါသသံဖြင့် အခန်းထဲ
မှ အော်ပြောသည်။

‘တစ်ဆိတ်ရှိပိုက်ဆံပဲ၊ ပေးပြီးတာလည်း ဘာမှမကြာသေးဘူး၊
ဒီလိုချည်းတောင်းနေတိုင်းပေးရမှာလား။ တော်ပြီ၊ မပေးဘူးဆို... ပေးကို
မပေးဘူး’

မင်းယဉ်သည် သူ့အစ်မ၏ ဒေါသသံ၊ ဝမ်းနည်းသံတို့ ရောထွေး
လျက်ရှိသော စကားတို့ကို ဂရုမစိုက်၊ ပမာမခန့်ပုံဖြင့် တံခါးထုရင်းပြန်
ပြောသည်။

‘ပိုက်ဆံတောင်းတာ လိုလိုတောင်းတာပါ။ မပေးလို့ဘယ်ရမတုံး၊
ကိုယ်ရထိုက်လို့ ကိုယ်တောင်းတာ ပေးရမယ်... ပေး’

‘ရခွင့်ရထိုက်ရှိလိုတောင်းတာ’ ဆိုသော မင်းယဉ်၏ စကားဖြင့်
နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ မျက်လုံးမှ ဝဲနေသောမျက်ရည်တို့သည် ပါးပေါ်သို့
တစ်ပေါက်ပြီး တစ်ပေါက်ကျလာလေသည်။ အတွင်းရေး ဘာမျှမသိ
သော မောင်တစ်ယောက်အတွက် ပိုမို၍ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်
လာသည်။ သူ့ရင်၌ ဖွင့်မပြောနိုင်သော ဆိုခြင်းဖြင့် တင်းဆိုလျက်
ရှိသည်။

‘ဘာပြောတယ်၊ ငွေတွင်းကြီးအောက်မေ့နေသလား... မင်းမင်း၊
နင် ငါ့ကိုဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးနေသလဲ။ ဒီဒုက္ခကို ငါမခံနိုင်ဘူး၊ နင်

တောင်းတာလည်း ငါမပေးနိုင်ဘူး၊ တောင်းတာမပေးလို့ ဒီအိမ်မှာမနေ
ချင်ရင်လည်း နေချင်ရာမှာ နင်သွားနေ'

မင်းယဉ်သည် ထောင်းခနဲဖြစ်သွားကာ နာကြည်းစွာ မဲပြုံးပြုံး
လိုက်သည်။

'ဘာ... တခြားမှာသွားနေ... ဟုတ်လား။ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီအိမ်က
တစ်ယောက်တည်းပိုင်တဲ့အိမ်များ အောက်မေ့နေသလား၊ မင်းမင်းနဲ့မနေ
ချင်ကြရင်သာ ခင်ဗျားတို့လင်မယား ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားကြ'

မင်းယဉ်တို့အဒေါ် ဒေါ်သိန်းမေသည် မောင်နှမချင်း ရန်ဖြစ်ကြ
သံကြား၍ မီးဖိုထဲမှ ကပျာကယာပြေးထွက်လာသည်။ မင်းယဉ်၏ပခုံး
ကိုဖက်လျက် ဖျန်ဖြေတောင်းပန်စကားပြောသည်။

'တော်ပါတော့... မင်းမင်းရယ်၊ လူကြားသူကြားလို့ မကောင်းပါ
ဘူးကွယ်။ ကိုယ့်အစ်မဆီ ပိုက်ဆံတောင်းတာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
တောင်းရောပေါ့'

မင်းယဉ်သည် ဒေါ်သိန်းမေလာဖက်သော လက်ကို ပုတ်ချလိုက်
ကာ ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ပြန်ပြောသည်။

'မင်းမင်းကို ဒီမှာမနေနဲ့တဲ့။ မင်းမင်းနဲ့မနေချင်ရင် သူတို့သာ ဒီအိမ်
ပေါ်က ဆင်းသွား၊ ဒေါ်ကြီးလည်း သူတို့နဲ့လိုက်သွားချင်လိုက်သွား'

ဒေါ်သိန်းမေသည် မင်းယဉ်နားသို့တိုးကပ်ကာ လေသံဖြင့် ထပ်၍
ချော့သည်။

'စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာပါသားရယ်၊ ဒီစကားတွေ မပြောကြပါနဲ့။
ဒေါ်ကြီးတော့ စိတ်ညစ်လှပြီ'

ဒေါ်သိန်းမေမှာ ကွယ်လွန်သွားသော မင်းယဉ်တို့ဖခင် ဦးလွန်းဆာ-
၏ နှမငယ်အပျိုကြီးဖြစ်သည်။ တူမနှင့်တူကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာဖြင့်
ဤအိမ်မှမခွာဘဲ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုနေသူဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့၌ ကားထိုးဆိုက်လိုက်သော ကိုကျော်သူသည် အိမ်ထဲမှ ဆူဆူညံညံအသံများကို အိမ်ပြင်မှကြားရသည်။ ကားရပ်သံကိုတော့ မင်းယဉ်ကြားလိုက်သည်။ မင်းယဉ်သည် အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟိုမှာလာနေပြီ၊ တော်ကြတော့ကွယ်... မကောင်းဘူး’

ဒေါ်သိန်းမေသည် မျက်ကလဲဆန်ပျာနှင့်ပြောပြီး သူ့ကိုမမြင်အောင် မီးဖိုထဲသို့ လျင်မြန်စွာဝင်သွားသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လာသော ကိုကျော်သူက အိမ်ခန်းဝ၌ မျက်နှာမည်းပျက်နေသော မင်းယဉ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းယဉ်က သူ့ယောက်ဖကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ဘဲ မှုန်သုန်သုန် မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ခါးကို လက်တစ်ဖက်ထောက်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ မာအောင်တင်းထားသည်။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အပြင်သို့အမြန် ပြန်ထွက်ရန်အရေးတကြီး ဖြစ်လာခါမှ အတားအဆီးလာဖြစ်နေသော မောင်နှမရန်ပွဲကြောင့် ကိုကျော်သူ ဒေါ်ပွသွားသည်။ ဒေါ်ပွသွားသော်လည်း ဒေါ်သကိုမပြဘဲ မျိုသိပ်ပစ်ကာ စိတ်ကိုပြန်ချုပ်လျက် ကိစ္စအေးအောင် အမြန်လုပ်ရန် အတွက် မင်းယဉ်နားသို့ လျှောက်လာသည်။

အိတ်ထဲမှ နှစ်ဆယ်တန် စက္ကူတစ်ရွက် နှိုက်ယူကာ မင်းယဉ်ကို ကမ်းပေးလျက် ချိုချိုသာသာ ပြောဆိုသည်။

‘မင်းမင်း... ရော့ကွာ’

မင်းယဉ်သည် ကိုကျော်သူလက်ထဲမှ ငွေနှစ်ဆယ်ကို လှမ်းမယူဘဲ ခပ်မာမာပြန်ပြောသည်။

‘ဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ကိုကျော်သူက သူ့ဒေါ်သကို ဖုံးလိုက်ရပြီး စိတ်ပျက်ဟန်မျက်နှာ

နှင့် ပြန်ပြောသည်။

‘မသိဘူးလေ၊ မင်းအစ်မဆီ မင်းပိုက်ဆံတောင်းနေတယ်ထင်လို့ ငါပေးရတာ’

အခန်းထဲမှ နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် တံခါးနားသို့ ထပြေးလာကာ အတွင်း မှပင် အော်ပြောသည်။

‘မပေးနဲ့၊ ဒီကောင့်ကိုမပေးနဲ့ဆို မပေးနဲ့၊ မပေးရဘူး’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်လာသည်။ ကိုကျော်သူ နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရပြီး ယောက်ျားလုပ်သူက သူ့အပေါ်၌ အဘက်ဘက် မှ အနိုင်ယူလျက် အထက်စီးလုပ်နေခြင်းကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် စိတ်ဆင်းရဲနေသူဖြစ်သည်။

မင်းယဉ်တောင်းတိုင်း ငွေပေးခြင်းဖြင့် သူ့ကိုထပ်၍သာ အနိုင်ကျင့် ဦးမည်။ အထက်စီးလုပ်ဦးမည့်အကွက်ကို ကြိုတင်၍မြင်ကာ စိတ်က လည်းဆိုး၊ ဝမ်းကလည်းနည်း၊ ပေးလိုက်မှာလည်းမခံနိုင်၊ ဘာဘယ်လို လုပ်ရမှန်း မသိအောင် နတ်ကျသလို တုန်နေသည်။

မင်းယဉ်သည် ကမ်းပေးနေသော ငွေနှစ်ဆယ်ကို မယူသေးဘဲ အရေးမလုပ်သော အမူအရာကိုပြု၍ ပြောသည်။

‘ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ်နဲ့တော့ ကိစ္စကမပြီးဘူး၊ ပေးမယ့်ပေးတစ်ရာ လောက်ပေးပါ’

ကိုကျော်သူသည် မင်းယဉ်ကို ငွေတစ်ရာမပြောနှင့်ငွေတစ်ဆယ် ပင်ပေးချင်သူမဟုတ်ပေ။ အလိုလိုက်သော သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဤ အိမ်အတွက် ပိုက်ဆံရှာပေးနေသောသူမှာ သူသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင် အောင် ငွေကိုပမာမထားသည့် ဂိုက်မျိုးပြုလျက် ကိစ္စပြတ်ရန် အိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ အော်သံကို ထပ်မံနား ကြားရ သည်။

‘ရှင်မပေးနဲ့နော်၊ ရှင်ပေးရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့အသိပဲ၊ မပေးပါနဲ့’
တံခါးကိုဖွင့်ထွက်ကာ ငွေမပေးအောင် အတင်းတားမြစ်လိုသည်။
သို့ရာတွင် သူ့ယောက်ျားရှေ့၌ သူ့မောင်နှင့်သူပိုမို၍ ရန်ပွဲကြီးထွားလာ
မည်ကို တစ်ဖက်မှ သိမြင်နေသဖြင့် မထွက်လာဝံ့ဘဲအထဲမှ မပေးရန်
ကျုံးအော်နေသည်။

ဒေါ်သိန်းမေသည် အပေါက်ဝ၌ရပ်ပြုလာသော တစ်စုံတစ်ရာဝင်
ရောက် ပြောဆိုချင်စိတ် ကုန်ခန်းနေသကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းသာပုံမျက်နှာ
နှင့် စိတ်မချမ်းသာစွာ ကြည့်နေသည်။

ကိုကျော်သူလက်ထဲမှ ငွေတစ်ရာကို မင်းယဉ်က ဆွဲယူလိုက်ကာ
လွယ်အိတ်ထဲထည့်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ပျာယီးပျာယာဆင်းသွားသည်။

‘နဲ့.ရေ.. တံခါးဖွင့်ကွာ’

ကိုကျော်သူ တံခါးကို သုံးလေးချက်ပုတ်တော့မှ နဲ့.နဲ့.ယဉ် တံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့် အုပ်လျက် ရှိုက်ငို၍နေ
သည်။

‘တိတ်ပါကွာ’

နဲ့.နဲ့.ယဉ်၏ပခုံးကိုပုတ်၍ နှစ်သိမ့်၏။ အိမ်မှအမြန် ပြန်ထွက်ရန်
ဘယ်ကစ၍ ပြောရမည့်စကားကို ကြိဆစဉ်းစားကြည့်သည်။ နဲ့.နဲ့.ယဉ်
သည် ရှိုက်လျက် ငိုမြဲပင်ငိုလျက်။

‘တိတ်ပါ... တယ်ခက်ပါကလား၊ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကများ၊
ခေါင်းကပူ။ အိမ်ပြန်ရောက်လည်း ပူပူဆူဆူ၊ ပိုက်ဆံပေးလည်း၊ မအေးရ
ဘူး၊ မပြီးကြဘူး’

ကိုကျော်သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ခပ်ထန်ထန်ကလေး ပြော
လာသည်။

‘မပေးပါနဲ့ တားနေတဲ့ကြားထဲက အတင်းပေးလိုက်တယ်၊ ပေးပြီး

တော့ ပေးရတယ်လို့ပြောပြီး နွဲ့သဘောမတူဘဲနဲ့ အတင်းပေးပြီး နွဲ့ပေါ်
မှာလာအနိုင်မပြောပါနဲ့၊ ဒါကောင်းသလား’

‘တော်ပါ... တော်ပါ၊ ပေးရတာလည်း ဒီအကောင်ပဲ၊ ပေးပြီးတော့
မျက်နှာကောင်းမရတာလည်း ဒီကောင်ပဲ။ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမထင်
ကြပါဘူး’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ထပ်၍ဖြစ်ပွားရမည့် ရန်ကိုရှောင်လိုသည့်သဘော
နှင့် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရှိုက်၍သာငိုသည်။

အခန်းထဲတွင် ကိုကျော်သူက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လိုက်
ပြီး နွဲ့နွဲ့ယဉ်နား၌ ရပ်ကာပြောလိုက်သည်။

‘တိုက်တစ်လုံးဆောက်မယ့် လူတစ်ယောက်ကအိမ်ပုံစံဆွဲဖို့
အတွက် တိုင်ပင်ဖို့ နန်းသီတာမှာ ဒီညခြောက်နာရီ ချိန်းထားလို့ သွားရ
ဦးမယ်၊ ဆွေးနွေးကြရင် ညဉ့်နက်ဦးမှာပဲ၊ စောင့်မနေနဲ့’

ငုံ့လျက်ရှိုက်ငိုနေသော နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်
လာသည်။ ကိုကျော်သူကို အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘သွားရဦးမယ်ဟုတ်လား၊ တစ်ညလာလည်း အကြောင်းပြ၊
တစ်ညလာလည်း အကြောင်းပြ ဗိသုကာဆရာကြီးမှာ အကြောင်းတွေ
များလှချည်လား’

‘အလုပ်ကွ... အလုပ်၊ အပြင်မို့များသွားရင် မယုံကြည်တာနဲ့၊
သံသယနဲ့၊ လူကို အလေလိုက်နေတယ်များထင်သလား ပြောစမ်း’

ရန်ပွဲတစ်ပွဲမှ ရန်ပွဲတစ်ပွဲကို ကူးစက်လာခြင်းအတွက် ဒေါ်သိန်းမေ
သည် အခန်းဝသို့ ရောက်လာကာရန်စဲအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဝင်ရောက်
တားဆီးလိုက်သည်။

‘မောင်ကျော်သူ အပြင်သွားဦးမလို့လား၊ ထမင်းစားသွားမလား၊
အဒေါ်ကြီး ပြင်လိုက်မယ်လေ’

ကိုကျော်သူသည် ဒေါ်သိန်းမေကြားဝင်လာသည့်အတွက် ထွက်ပေါက်ရပြီဟု ရင်ပေါ့သွားသည်။

လင်မယားတကျက်ကျက်ဖြစ်နေသည်ကို စိတ်မချမ်းသာဟန်၊ အိမ်ရှိလူကြီးကိုအားနာဟန်၊ မသင်္ကာခံရသည့်အတွက် မကျေမချမ်းဟန်၊ ဤ 'ဟန်' အပေါင်းကို တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်းဖြင့် နားလည်သွားစေချင်သောစိတ်ဖြင့် ဒေါ်သိန်းမေမြင်အောင် သက်ပြင်းကြီးရှိုက်၍ ချလိုက်သည်။ မျက်ခုံးများ ရှုံ့တွန့်လျက် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ ညိုမည်းနေသော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကို လေးလေးယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ 'ဟင်း' ချလိုက်သံကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း အခန်းဝသို့ လှမ်းထွက်လာသည်။

'မစားပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒီည အပြင်မှာပဲစားရမယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်လုပ်၊ ဟိုကောင့်ကိုလည်း ဘယ်လောက် သည်းခံ သည်းခံ အသိအမှတ်မပြုဘဲ ရန်လုပ်တာပဲ'

စိတ်မချမ်းမြေ့လှသောအသံဖြင့် ကိုကျော်သူက အားလုံးကြားအောင် ပြောလိုက်သည်။ နဲ့နဲ့ ယဉ်သည် အတွင်း၌ လှိုက်စားနေသော အကျိတ်၊ အနာအခဲတို့ အပြင်ဘက်သို့ ပေါက်ထွက်ရန် တာရှုလာခြင်းကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ပြန်၍ ပိတ်ဆို့မျှိုသိပ်လိုက်ကာ မျက်ရည်များသာ တသွင်သွင်စီးကျလာသည်။

*

[၂]

ငွေတစ်ရာကို လွယ်အိတ်ထဲ၌ထည့်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ကတိုက်
ကရိုက် ဆင်းလာသော မင်းယဉ်ကို အိမ်ချင်းကပ်လျက်ရှိသော တစ်ဖက်
အိမ်မှ နှောင်းငယ်က လှစ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။

နှောင်းငယ်ကား ဆယ့်လေးငါးနှစ် အရွယ်ဖြစ်သည်။ တိဖြတ်ထား
သော ဆံပင်လေးမှာ သူ့ကုပ်ပေါ်၌ တစ်ညီတည်းဝဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာ
တွင် ပါးနှစ်ဖက်မှာ မိုး၍ဖောင်းဖောင်း ကလေးဖြစ်နေသည်။ ဖောင်းနေ
သော ပါးနှစ်ဖက်၏အလယ်၊ နှာတံမှာ မပေါ့တပေါ့မြုပ်လျက် ရယ်လိုက်
သောအခါ ပွင့်ဖူးနေသည့် နှုတ်ခမ်းကလေးသည် ပို၍လှပလာသည်။
ပါးဖောင်းက လေးနှင့်မျက်နှာအစဉ်ချိုကာ ချစ်စရာကောင်းသော ကလေး
မမျက်နှာဝိုင်းကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

နှောင်းငယ်သည် ဂါဝန်ကိုပင့်၍ လှေကားမှ ခုန်ချလိုက်သည်။
ခြံထဲအရောက် ပြေးဆင်းလာသည်။ မင်းယဉ်တို့နှင့် ခြံချင်းကပ်လျက်ဖြစ်

၍ မင်းယဉ်ထက် သူကစော၍ ခြံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်နှင့်အောင် တအား ကျုံးပြေးလာသည်။

မင်းယဉ်သည် နှောင်းငယ်ကို သတိမထားလိုက်မိ။ ခြံဝမှ ကမူးရှူး ထိုး ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ လွယ်အိတ်ကိုဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက် ၍ တုံ့ရပ်သွားကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကို... လာစမ်းပါအစ်ကို၊ လာစမ်းပါ’

နှောင်းငယ်သည် အမိအရ ဖမ်းဆွဲထားသော လွယ်အိတ်ကို ကျစ် ကျစ်ကလေးဆုပ်ကာ အတင်းဆွဲခေါ်သည်။

‘ဟ... ဟ... လွတ်... လွတ်၊ ငါသွားစရာရှိတယ် နှောင်းငယ်၊ အရေးကြီးနေလို့ ညမှလာမယ်’

မင်းယဉ်သည် ရှေ့ဆက်လှမ်းရန် ပြင်ထားသော ခြေလှမ်းကို မရုပ် သိမ်းဘဲ နှောင်းငယ်လက်မှ လွယ်အိတ်ကို ရုန်းယူသည်။

‘ဪ... လာစမ်းပါအစ်ကိုရယ်၊ နှောင်းငယ်သူငယ်ချင်း မို့မို့ ဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်တပ်ပြီးပြီ။ ချိတ်မလို့ပါ၊ သံရိုက်ပေးစမ်းပါ’

‘တယ်ခက်တဲ့ကောင်မကလေးပဲ၊ ညကျရင် အစ်ကိုလုပ်ပေးမယ်၊ အခု အရေးကြီးလို့ပါ၊ လွတ်စမ်းပါ... ဖယ်ကွယ်’

ဆွဲကိုင်ဆုပ်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုမလွှတ်ဘဲ နှောင်းငယ်က မြဲ သည်ထက်မြဲအောင် ပြင်ဆုပ်ရင်းပြောသည်။

‘လာဆိုလာစမ်းပါ၊ လာလေ အစ်ကိုလာရမယ်’ ဇွတ်ပြောနေသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ မြက်ထိုင်နုတ်နေသော နှောင်းငယ်ဘွားဘွား ဒေါ်လှရင် သည် မြက်တွေကို ပုံချလိုက်ကာ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

‘လွတ်လိုက်လေ နှောင်းငယ်၊ ဘိုးဘိုး အခုပြန်လာတော့မှာပဲ၊

ဘိုးဘိုးလာတော့ လုပ်ပေးမှာပေါ့’

နှောင်းငယ်သည် လွယ်အိတ်ကို လှမ်းဆုပ်ထားရင်း ခြေကလေး

ဆောင့်လျက် သူ့ဘွားဘွားရှိရာသို့ လှည့်အော်ပြောသည်။

‘ဘိုးဘိုးမလုပ်ရဘူး၊ အစ်ကိုပဲလုပ်ပေးရမယ်’

နှောင်းငယ်သည် မင်းယဉ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မျက်နှာကလေး
တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အစ်ကို လုပ်မပေးဘူးလား၊ ပေးမလား... ဒါပဲပြော’

မင်းယဉ်သည် စိတ်အိုက်ကာ စိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။

‘တယ်ဆိုးတဲ့ ငဆိုးမလေး၊ ကဲ... လာလာ’

မင်းယဉ်၏ သဘာဝမှာ စိတ်မရှည်တတ်သော်လည်း နှောင်းငယ်
ကျတော့ စိတ်ရှည်ရတော့ကာ နှောင်းငယ်ကို ရှေ့မှတွန်း၍ ခြံထဲသို့ကွေ့
ဝင်ခဲ့ရသည်။

‘မင်းမင်းကို ဘယ်သူမှမနိုင်ဘူးဟေ့၊ သူပဲနိုင်တယ်’

အဘွားဒေါ်လှရင်က ပြောပြီး ရယ်မောကျန်ရစ်သည်။

မင်းယဉ်နှင့် နှောင်းငယ်တို့ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားကြသည်။ မှန်
ပေါင်တပ်ထားသည့် နှောင်းငယ်၏ သူငယ်ချင်း ဓာတ်ပုံကလေးကို စားပွဲ
ပေါ်မှ ယူလိုက်ကာ ဟိုနေရာဆို၍ ပြတင်းပေါက်အထက်ပေါင်တန်း
ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

လွယ်အိတ်ကို ကုလားထိုင်၌ ချိတ်လျက် မင်းယဉ်သည် စားပွဲ
ခုံပေါ်သို့ လွှားခနဲတက်ရပ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်မလဲသံပေး၊ တူပါပေး’

မင်းယဉ်က အလျင်စလိုအသံဖြင့် ပြောသည်။ နှောင်းငယ်သည်
ဖိနပ်ချွတ် ဝရန်တာသို့ပြေးထွက်လာကာ သူ့အဘွားကို လှမ်းအော်မေး
လိုက်သည်။

‘ဘွားဘွားရေ... သံရှိလား၊ သံဘယ်မှာထားသလဲ’

‘သံမရှိဘူး၊ ရှိတဲ့သံညည်းအဘိုး ဘယ်သိမ်းထားမှန်း မသိဘူး’

မင်းယဉ်သည် စားပွဲခုံပေါ်မှ ဝုန်းခနဲခုန်ချလိုက်ကာ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲယူပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုင်း... သံမှမရှိဘဲ၊ ညမှလုပ်’

‘ဟင့်အင်း... အစ်ကိုမသွားနဲ့ဦး၊ သံချောင်း ရှာပေးမယ်၊ ချိတ်ပြီးမှ သွား’

နှောင်းငယ်သည် မင်းယဉ်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးလာသည်။ စိတ်မချ၍ ပြောပြောဆိုဆို မင်းယဉ်လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲလုလိုက်ပြီး သူ့ပခုံး၌ သိုင်းချိတ်ပြီးမှာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

အခန်းထဲတွင် ပြက္ခဒိန်ချိတ်ထားသော သံကလေးတစ်ချောင်းကို နဲ့ဖြုတ်လာကာတူကိုပါ တစ်ပါတည်းယူလာလျက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မင်းယဉ်သည် စားပွဲခုံပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။ နှောင်းငယ်ပြသော နေရာ၌ သံစိုက်လိုက်သည်။ အရေးတကြီးသွားလို့သောဇောကြောင့် အလျင်စလိုရိုက်ထည့်လိုက်ရာတွင် သံကလေးမှာ ကွေးကောက်သွားပြီး သစ်သားထဲသို့မြုပ်ဝင်သွားသည်။

‘ဟောဗျာ... သံမြုပ်သွားပြီ၊ မရတော့ဘူး’

မော့ကြည့်နေသော နှောင်းငယ်သည် ချက်ချင်းနှုတ်ခမ်းစုထော်သွားပြီး စိတ်ဆိုးသွားသည်။

‘လုပ်ပြီ... အစ်ကိုက၊ အစ်ကိုကောင်းကောင်းမှ သံမရိုက်ဘဲ။ အစ်ကိုလွယ်အိတ် ပြန်မပေးတော့ဘူး၊ ကဲ...’

နှောင်းငယ်သည် လွယ်အိမ်ကို ဆွဲယူလျက် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသည်။ မင်းယဉ်မှာ စားပွဲခုံပေါ်မှ ခုန်ချလျက် နှောင်းငယ် နောက်မှ အပြေးလိုက်ရသည်။

နှောင်းငယ်တို့အိမ်မှာ ခြေတံရှည် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် ခေါင်းလွတ်ရုံလောက်သာ ဆောက်ထားသည်။

အိမ်အောက်၌ တိုင်များကို ပတ်ချာလှည့်လျက် ပြေးနေသော နှောင်းငယ်ကို မိအောင်ပြေးလိုက်သည်။ နှောင်းငယ်သည် မိတော့မည် ဖြစ်၍ အိမ်ကိုပတ်လျက်ကွေ့ကောက်ပြေးသွားကာ အိမ်ပေါ်သို့ အမြန် ပြန်ပြေးတက်သွားသည်။

ပြေးရင်း မင်းယဉ်လွယ်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်ရာ သူ့လက်ထဲ၌ ငွေတစ်ရာခေါက်ပါလာသည်။ ဤတွင် လွယ်အိတ်ကို ကပျာကယာ ဖြုတ်ချပစ်ခဲ့လျက် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကာ ငွေတစ်ရာကို လုံအောင် ဝှက်ထားပြီးမှ ပြန်ပြေးထွက်လာသည်။

မင်းယဉ်ပြေးတက်လာပြီး နှောင်းငယ်ပစ်ခဲ့သော လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီး အတွင်းသို့ နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငွေတစ်ရာမတွေ့ရ တော့သဖြင့် စိတ်တိုလာသည်။

‘ကြည့်စမ်း... မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်မလဲ ငါ့ပိုက်ဆံပေး’

နှောင်းငယ်သည် သွားကလေးတွေ တန်းစီပေါ်အောင် ဖြဲရယ် လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို ပြန်စု၍ပြောသည်။

‘မပေးဘူး’

‘မလုပ်စမ်းပါနဲ့ နှောင်းငယ်ရယ်၊ အစ်ကိုအရေးကြီးလို့ပါ၊ ပေးစမ်းပါ’

နှောင်းငယ်ကို အလျှော့ပေး၍ မင်းယဉ်က ငွေယူပေးရန်ချော့ပြော ရသည်။ နှောင်းငယ်ကို ထန်၍မဖြစ်၊ မာန်၍မရ၊ အမြဲတမ်းအရှုံးပေးရကာ အနိုင်ပေးခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

‘မပေးဘူးဆို မပေးဘူးပဲ၊ ဘာလဲ၊ ငွေတွေကလည်း အများကြီးပဲ၊ ဒီငွေတွေ အစ်ကို ဘာလုပ်မှာလဲ ပြောစမ်း’

‘ခက်လိုက်တာ၊ စစ်ဆေးမနေစမ်းနဲ့ နှောင်းငယ်ရယ်။ ပေးစရာရှိလို့ ပါ၊ ဘယ်မှာဝှက်ထားတာလဲ၊ သွားယူ... သွား’

အဘွားဒေါ်လှရင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ နှောင်းငယ်

ကယူမပေးဘဲ မထုံတက်သေးလုပ်နေသဖြင့် အဘွားဒေါ်လှရင်ကို ဆီးတိုင် လိုက်သည်။

‘ဟောဒီမှာ အဘွား... နှောင်းငယ် မင်းမင်း ပိုက်ဆံတွေ ယူပြီး ဝှက်ထားတယ်...၊ လုပ်ပါဦး’

‘ဘာလဲ... ငွေတွေလား၊ ခုနက ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့အသံတွေ ဒီဘက်က အဘွားသဲ့သဲ့ကြားရပါတယ်။ မင်းမင်းရယ် မင်းမင်းတော့ ခက်တာပဲ၊ ဒီငွေတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘မခက်နဲ့အဘွား၊ မင်းမင်းမှာ ပေးစရာအပူတပြင်းမို့လို့ တောင်းရတာပါ။ သူတို့ဆီမှာမှ မတောင်းရင် မင်းမင်းဘယ်မှာ တောင်းရမလဲ’

‘အလကားဘွားဘွား၊ အစ်ကိုသိပ်မိုက်တယ်၊ သိပ်ဆိုးတယ်။ ဒီငွေတွေကို တစ်နေ့တည်းသုံးပစ်မှာ’

နှောင်းငယ်က မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။ အဘွားဒေါ်လှရင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆေးလိပ်တိုကို ကောက်ယူမီးညှိကာ မင်းယဉ်၏ မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းစွာ တစ်မိမိမိကြည့်နေသည်။

‘အစ်ကို့ကိုပေးပါ နှောင်းငယ်ရယ်၊ ဒီငွေတွေကို အစ်ကိုသုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုပေးရမှာပါ။ အစ်ကိုညကျတော့ စာလာပြတော့လေ သံဝယ်လာမယ်၊ ပုံချိတ်ပေးမယ်နော်၊ သွားယူချေ... လိမ္မာတယ်’

ဤမျှချော့ရုံလောက်ဖြင့် နှောင်းငယ်မကျေနပ်။

‘အစ်ကို့ကို ဒီငွေတွေပေးကိုမပေးဘူး။ အစ်ကိုမသုံးဘဲ ဘယ်သူပေးရမှာလဲပြော...၊ ပြောမှပေးမယ်’

‘ဪ... သွားယူပါဆို၊ သူများကိုပေးစရာရှိလို့။ ဟို... ဟို... အစ်ကို အကြွေးဆပ်မှာ၊ ဒီညနေ မပေးလို့မဖြစ်ဘူး... သွားယူလေ’

‘ကိုယ်ဖြင့် ဝင်ငွေမရှိဘဲ၊ ဒါလောက် တင်ရသလား’

မင်းယဉ်သည် အချိန်ကြန့်ကြာနေမည်စိုး၍ အဘွားဒေါ်လှရင်ကို စစ်ကူတောင်းသည်။

‘အဘွား မပြောတော့ဘူးလား၊ မင်းမင်းနောက်ကျနေတော့မယ်’
‘ကဲပါ နှောင်းငယ်ရယ်... ပေးလိုက်ပါ၊ ဒါလောက်ဆိုတော်ရောပေါ့’

အဘွားဒေါ်လှရင်က ဝင်၍စစ်ကူပေးသည်။

‘အို... ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ’

‘ကိုင်း... ကိုင်း... စနေနေ့ကျရင် အစ်ကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမယ်... ကျေနပ်ပလား’

နှောင်းငယ်သည် မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့် လုပ်နေရာမှ ချက်ချင်း ပြုံးသွားသည်။ လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ဟလာကာ ‘တကယ်လား’ ဟု အသံကျယ်ကျယ် ထွက်လာသည်။

‘တကယ်ပါ...၊ အစ်ကိုဘယ်တုန်းက နှောင်းငယ်ကို ညာဖူးလို့လဲ...။ သွားယူသွား’

တစ်ဟုန်တည်း အခန်းထဲသို့ နှောင်းငယ် ပြေးဝင်သွားသည်။ မင်းယဉ်နှင့် အဘွားဒေါ်လှရင်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လှမ်း၍ ပြိုင်တူပြုံးကြသည်။ အခန်းထဲမှ ငွေစက္ကူခေါက်ကို ယူထွက်လာလျက် မင်းယဉ်ဆီသို့ လာကမ်းပေးသည်။

‘ရော’

‘မိဆိုး’

မင်းယဉ်သည် ငွေကိုလှမ်းယူလျက် နှောင်းငယ်၏ ခေါင်းကိုပုတ်၍ အိမ်ပေါ်မှ ကပျာကယာ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

တစ်ချိန်လုံး မင်းယဉ်တို့ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ထိုင်ပြီးကြည့်နေသော အဘွားဒေါ်လှရင်မှာ မင်းယဉ် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသောအခါ

၌ မင်းယဉ်သွားရာကို တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်လျက် မျက်နှာ
ပေါ်မှ စောစောက အပြုံးရိပ်များ ပျော့မှိန်သွားကာ သနားစိတ်၊ မချမ်းသာ
စိတ်သာလျှင် သူ့မျက်နှာ၌ တင်ကျန်ရစ်သည်။

*

[၃]

မူမူ၏ အိမ်ရှေ့၌ ကိုကျော်သူ၏ ကား ရပ်ထားသည်။

ကိုကျော်သူနှင့် မူမူတို့မမျှော်လင့်ဘဲ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ တွေ့ဆုံကြသည်။ ကိုကျော်သူ၏ မိဘများ သန်လျင်ဘက်တွင် နေစဉ်က မူမူနှင့် တစ်တန်းတည်း၊ တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့ဖူးသည်။ ကလေးချင်း ဘဝက ခင်တွယ်ခဲ့သောရင်းနှီးမှုကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ကာ မူမူထံသို့ မပြတ်လာ၏။

အစပထမ မူမူအပေါ်၌ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်သကဲ့သို့ ဆက်ဆံလာပြီးမှ မူမူကို မတွေ့ရမနေနိုင်လောက်အောင် တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းကာ အဝင်အထွက်များလာသည်။

ကိုကျော်သူ၏ အိမ်ထောင်ရေး မပြေလည်မှုကို မကြားချင်အဆုံး ကိုကျော်သူထံမှ မူမူ ကြားသိလာရသည်။ မူမူသည် အနေအထိုင် ကျပ်တည်းလာလျက် အမျိုးမျိုးဆင်ခြင်နေရသည်။ မိတ်ဆွေ စည်းဝိုင်းအတွင်း မှပင် ဆက်ဆံသည်။ ကိုကျော်သူသည် မူမူ၏ တုံ့ပြန်ချစ်ခင်မှုကို အရု

ယူရန် မူမူ၏ပျော့ကွက်များအပေါ် စောင့်ဆိုင်းချောင်းမြောင်းနေရ သူဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးတွေ့ရဖန်များသောအခါ နီးစပ်မှုရှိလာသည်။

ကိုကျော်သူသည် မူမူ၏မျက်နှာကလေးကို မျက်လုံးအတွင်းမှ ဖျောက်ဖျက်၍မရနိုင်၊ လဲ့လဲ့ကလေးပြုံးတတ်သော မူမူ၏အပြုံးသည် သူ့စိတ်၌ဖျက်ဆီး၍ မရနိုင်လောက်အောင် စွဲငြိနေသည်။ ကြည်၍ချို အေးနေသည့် မူမူ၏အသံကလေးသည် သူ့နား၌ထာဝရတည်၍ ဖယ်ရှား ၍မရအောင် ထာဝစဉ်ကြားနေမိသည်။

မူမူနှင့်သာ စကားပြောနေချင်သည်။ မူမူမျက်နှာကလေးကို အမြဲ မြင်နေချင်သည်။ မူမူအသံကလေးကိုသာ ကြားနေချင်သည်။ မူမူ၏မက် ဖွယ်ရာအကြည့်၊ မူမူ၏မက်ဖွယ်ရာအပြုံး၊ မူမူ၏မက်ဖွယ်ရာကိုယ်လုံး၊ မူမူနှင့်တွေ့ရတိုင်း သာယာမက်မောဖွယ်ရာများ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြည့်နှက်လာသည်။ အိမ်က နွဲ့နွဲ့ယဉ်ကို မေ့ပျောက်ထားနိုင်လောက် အောင် သာယာမက်မောဖွယ်ရာ အပေါင်းတို့က ဖျောက်ပေးနိုင်သည်။

မူမူနှင့်တွေ့ပြီးနောက် နွဲ့နွဲ့ယဉ်မှာ ကိုကျော်သူ၏ချစ်ဖွယ်ရာ ဇနီး မဟုတ်တော့ပေ။ မြင်နေကျ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်အဖြစ် ရိုးရလေပြီ။ နွဲ့နွဲ့ယဉ်အပေါ်၌ သနားစဖွယ်အဖြစ်လောက်သာ သေးငယ်သည့် နှောင် ကြိုးကလေး တစ်ကြိုးအဖြစ် မျှင်မျှင်ကျန်ရှိတော့သည်။

နောက်နောက်ကပေါ်ခဲ့သော ချစ်စိတ်ခင်စိတ်တို့ မရှိသလောက် ခန်းခြောက်ကုန်သည်။ ညစ်ညမ်းသောအတွေ့ တပ်မက်မှုတစ်ခုတည်း သာ သူ့မယား နွဲ့နွဲ့ယဉ်ဖြစ်နေချေသည်။

မူမူကိုတော့ ကာမဂုဏ်စိတ်သက်သက် မဟုတ်ဘဲ အထူးအရေး တယူလုပ်ချင်သည်။ ဂရုစိုက်ချင်သည်။ ယုယချင်သည်။ သူ့စိတ်၌ တယု တယမွှေးချင်သည်။ သူ့စိတ်၌ တယုတယဖက်ပွေ့ထားချင်သည်။ တယု

တယမြတ်နိုးချင်သည်။

မိန်းမလိုက်စားတတ်သော ကိုကျော်သူသည် မိန်းမချောချောမြင်လျှင် တပ်မက်စိတ်ဖြင့် ကြိုက်လို၊ ငမ်းလိုချင်သော သူ့ဝါသနာအလျောက် သာယာစိတ်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့သော မူမူသည် ယခုတော့ ချိုးနှိမ်၍မရသော စွဲမက်ခြင်းမျိုးဖြင့် သူ့နှလုံးသည် ပွတ်၌ စိုးမိုးစွဲမက်လျက်နေသည်။

မူမူသည် အဆက်အသွယ်တစ်ခုမှတစ်ဆင့် ရုံးတစ်ရုံးတွင် အလုပ်ရရှိရန် သန်လျင်မှလာပြီး စောင့်ဆိုင်းနေသူဖြစ်သည်။ အစ်မဝမ်းကွဲတော်အိမ်၌လာ၍နေသည်။

ကိုကျော်သူ၏ ခင်မင်မှု၊ ကူညီမှု၊ စောင့်ရှောက်မှု၊ ဂရုစိုက်မှု၊ အရေးတယူလုပ်မှုများ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထူးကဲအောင် ပြုလုပ်လာသောအခါ၌ ရိုးမှရိုးရဲ့လားဟု ကိုကျော်သူအပေါ်၌ သံသယရှိလာသည်။ လွတ်လပ်သူမဟုတ်၊ အိမ်ထောင်ရှိမှန်းအသိစိတ်က ဝင်ရောက်ဟန့်တားလာသည်။ မူမူ၌အဆင်အခြင်ရှိလာသည်။ မိတ်ဆွေစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ မကျော်စေရန် ကြံကြံထားလာသည်။

မူမူစိတ်ကို ချောင်းမြောင်းနေသော ကိုကျော်သူသည် မူမူယူဆချက်တွေ ဟုတ်သလိုလို မဟုတ်သလိုလို၊ သဘောရိုးသလိုလို သဘောမရိုးသလိုလို လိမ်လိမ်မာမာ ဆုတ်သာတက်သာ ကိုင်တွယ်ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းခြင်း ပြုနေသည်။

မူမူ၏ ပျော့ညံ့သော နှလုံးသားထဲ၌ ဟုတ်သလိုလို မဟုတ်သလိုလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်နိုင်သလိုလို မဖြစ်နိုင်သလိုလို မှောက်မှောက်မှားမှား မပြတ်မသား မပီမသ ရောထွေးလျက်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိဘဲ လက်ခံမြဲလက်ခံ ဆက်ဆံသည်။

ကိုကျော်သူ သူ့ကိုစွဲလမ်းလာသည်ကို ရိပ်မိသည်။ ကိုကျော်သူ သူ့ကို စွဲလမ်းနေမှန်း ရိပ်မိခြင်း ကြိမ်ဖန်များစွာရှိသောအခါ၌ အတွင်း

စိတ်မှ ကျိတ်ပြီးသဘောကျတတ ဖြစ်မိလာသည်။ ကျိတ်ပြီးသာယာ သလိုလို၊ ဘာလိုလိုဖြစ်မိလာသည်။ မိတ်ဆွေစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ ဣန္ဒြေ နှင့်ဆက်ဆံလျက် စိတ်၌ဖြစ်လာသော သဘောကျတတမှု၊ ဘာလိုလို သာယာမှုတို့ကို ကိုကျော်သူမသိစေအောင် တစ်ဖက်က ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ် ကလေးဖြင့် ဖုံးဖိသည်။

မကလက်သော အမှုအရာများ တတ်နိုင်သမျှသတိထား၍ ပြသည်။ မကလက်သော အပြောအဆိုမျိုး တတ်နိုင်သမျှ သတိထားလျက် ပြောသည်။ သို့သော် မူမူသည် တစ်ချက်တစ်ချက် ကိုကျော်သူကို ငေးမောလျက် လှပသော အကြည့်မျိုး၊ လှပသော အပြုံးမျိုးဖြင့် မျက်လုံး ချင်းဆုံပစ်သည်။

အပြုံးနှစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်မိကြလျှင် ကိုယ်ဟန်ကလေး မခိုးတရီ၊ ရှိုးတိုးရှုန့်တန်ဖြင့် ပြန်လည်၍ ရုပ်သိမ်းသွားသောအသွင် အပြင် အမှုအရာကလေးတွေကို ပြုလုပ်မိမှန်းမသိ ပြုလုပ်မိလာသည်။

‘ဒီညတော့ ရုပ်ရှင်မကြည့်ပါနဲ့တော့ ကိုကျော်သူ။ မမစောက သူ့ကိစ္စရှိတာသွားနေရလို့ မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အိမ်က အဒေါ်ကြီးကို ပြော သွားတယ်၊ မူမူနဲ့မတွေ့လိုက်ရဘူး။’

မူမူ၏ မျက်နှာကို ကိုကျော်သူက တစ်ခုခု သိချင်စမ်းချင်၍ ရှာဖွေ သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘လက်မှတ်တော့ ခံခဲ့ပြီးပြီ၊ အဖော်မပါရင်တော့ သွားဖို့မကောင်း ဘူးပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုယ်က အိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်နေသေးတော့ ကိုယ့်မှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။’

မူမူသည် ငြိမ်သက်စွာ ပြုံးနေသည်။ အပြုံးနောက်၌ နှစ်ယောက် တည်းမသွားရန် ငြင်းပယ်ရန် သူ့စိတ်ကိုသူတောင့်၍ တင်း၍ ထားသကဲ့ သို့ သူ့မျက်လုံး၌ အရည်ရွှန်းလွဲတောက်ပခြင်း ကင်းမဲ့နေသည်။

‘ကိုယ်တော့နောက်ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ဒီတစ်ချိန်နဲ့ စိတ်ကုန်သွားပြီ။ လက်မှတ်ရဖို့တိုးလိုက်ရတာ မူမူရယ်၊ အလုပ်အပျက်ခံ ထမင်းအငတ်ခံပြီး လူအုပ်ကြီးထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးနွမ်းပြီး မူးသွားလိုက်တာ အသက်တောင် ဘယ်လိုရှူရမှန်းတောင် မသိဘူး’

မူမူ၏ တင်းထားတောင့်ထားသော စိတ်များလျော့ချပစ်နိုင်ရန် နှိုးဆွပေးသောသဘောဖြင့် တစ်ဖက်မှ လက်မှတ်ခံရသော သူ့ဒုက္ခကို ပြောပြ၊ လုပ်ပြသော အမူအရာများမှာ တစ်ဖက်သားကျလောက်အောင် အမျိုးမျိုးဝေဆာနေသည်။

မူမူ၏ အားနာစိတ်၊ အားနာမူသန်းနေသော မျက်နှာကလေးကို ဒက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ကိုကျော်သူသည် အိတ်ထဲမှ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်သုံးစောင်ကို နှိုက်၍ သူ့လက်ထဲ၌ အမှတ်မထင် လုံးခြေပြနေလျက် မူမူ၏ ပျော့ညံ့သော၊ အားလျော့သော၊ မပြတ်သားသော စိတ်တို့ကိုတဖျဉ်းဖျဉ်း ရစ်ပတ်ဆွဲခေါ်ယူနေသကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေသည်။

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ကိုယ်ပြန်မယ်’

မူမူက ဒီညပျက်ကွက်ခြင်းအတွက် အားနာကြောင်း စကားဖြင့် တုံ့ပြန်မည်အပြု ကိုကျော်သူက ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဟောဗျ... ဒီညနေ မူမူဆေးထိုးရမယ်လေ၊ ဆေးခန်းမှာ ကိုယ်စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါတော့ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ မူမူအချိန်မီသွားရမယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ထ... ထ’

‘ဪ... အင်’

မူမူသည် ကိုယ်ကလေးကြွ၍ အသံထွက် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဆေးထိုးရန် ကိစ္စအတွက် ငြင်းပယ်ရန် မလွန်ဆန်နိုင်သကဲ့သို့ သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ ဖြတ်သန်းဖော်ပြလာသည်။

‘ခဏလေးပဲမူမူ၊ ထ... ထ အဘွားကြီးကို သွားပြောလိုက်၊ အခု ပြန်လာမှာပဲ’

ကိုကျော်သူသည် ပြောပြီး မူမူမလိုက်လိုက်အောင် သူကအရင်ထ လိုက်သည်။ မူမူကိုစောင့်နေရန်အတွက် ဝရန်တာသို့ ထသွားကာ လမ်း ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့၌ဆိုက်ထားသော သူ့ကားနောက်၌ မင်းယဉ်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းယဉ်သည် ကားနံပါတ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ် သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုကျော်သူသည် ထိတ်လန့်သွားလျက် သူ့ကို မမြင်စေရန် ချက်ချင်းကွယ်ပစ်လိုက်သည်။

အဝတ်သွားလဲရန်အထ မူမူသည် ကိုကျော်သူ၏ အမူအရာ ထူး ဆန်း၍ ‘ဘာလဲ ကိုကျော်သူ’ ဟုမေးရင်း အနားရောက်လာသည်။

ကိုကျော်သူက လူကိုကွယ်မြဲတိုင်း ကွယ်ထားလျက် လမ်းဘက်သို့ လက်ညှိုးတထိုးထိုးသာပြနေ၍ မူမူကထွက်၍ ကြည့်သည်။

‘ကောင်လေးတစ်ယောက် လျှောက်သွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူပေါ့... ကိုယ်ပြောနေတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ဖလေ၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ အကောင်။ ကိုယ်အိမ်ထောင်ကျရတာကိုက တကယ်တော့ အခြေခံမမှန် ဘူး၊ သူတို့အဖေကိုခင်လွန်းလို့ သူတို့အဖေ တောင်းပန်ကောင်းလွန်းလို့ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘဲ အားနာပါးနာ ပြုလိုက်ရတာ။ မိုက်မဲတဲ့မောင်က လည်း ပါသေးတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝဟာ တကယ်ကို အဆင်မပြေဘဲ ဒုက္ခ များတဲ့ဘဝပါ မူမူရယ်’

ဘယ်မျှ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ ဖြစ်နေကြောင်း မူမူ၏ နှလုံးသား ကို ဖုံးလွှမ်းထိခိုက်သွားအောင် မောလျကြေကွဲဟန်ဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ကဲ... သွားလေ မူမူ၊ ဆရာဝန်စောင့်နေမယ်’ ဆိုလိုက်သည်။

ကိုကျော်သူနှင့် မူမူတို့ယှဉ်တွဲကာ မောင်းထွက်သွားကြသော ကား

ကို မင်းယဉ်က ခပ်လှမ်းလှမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ချောင်းမြောင်း
ကြည့်နေသည်။ ကိုကျော်သူသည် ဘေးဘီကိုမကြည့်၊ သူ့အတွေးသူ့
စိတ်ကူးဖြင့် ရွှင်မြူး၍မွန်နေသည်။

ဆေးခန်းမှတစ်ဆင့်တိုး၍ အင်းလျား၊ အင်းလျားမှတစ်ဆင့် စား
သောက်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်မှတစ်ဆင့်...။

*

[၄]

ညနေဆည်းဆာသည် ဝါးရိပ်များကြားမှ ဖြာကျလျက်နေသည်။
ခြံနှစ်ခြံအလယ် မြေနီလမ်းကလေးမှ မင်းယဉ်သည် ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သွားနေသည်။ သူ့ပခုံး၌ အမြဲတမ်းချိတ်ပါလာတတ်သော
လွယ်အိတ်နှင့် သူ့သွားနေကျအိမ်သို့လျှောက်သွားသည်။

မြေနီလမ်းဝါးရုံအကွေ့ တစ်ဖက်ရှိ အိမ်ငယ်ကလေးတစ်အိမ်၏
အတွင်းခန်းထဲတွင် မချောရီသည် ရေချိုးပြီး၍ မှန်ရှေ့ထိုင်လျက် သနပ်
ခါးလိမ်းနေသည်။ အိမ်ရှေ့မှ အသံကြား၍ အခန်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုပြီး
အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းယဉ်သည် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ မချောရီသည် အခန်းထဲ
မှနေ၍ ‘အဖေ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ကိုမင်းယဉ်ရောက်နေတယ်’ ဟု လှမ်းပြော
သည်။

နောက်ဖေးခန်းမှ မချောရီအဖေ ဦးအောင်ထွန်းသည် အိမ်ရှေ့သို့
လာသည်။

‘လာဟော့... မောင်မင်းယဉ် ထိုင်လေကွာ’

ဦးအောင်ထွန်းမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ စကားပြောရာ တွင် အသံကလေး တိုးတိုးညင်းညင်းဖြင့် ခပ်ပျော့ပျော့၊ ခပ်ညက်ညက် ပြောတတ်သည်။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ ပုဆိုးကွက်ကျားတို့မှာ သူ့ကိုယ် ပေါ်၌ အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေသည်။ မေးကားကား၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတိုတိုနှင့် လူပုံကြည့်တော့လည်း လူကြမ်းကဲ့သို့ တင်းမာပုံ အသွင်ပေါ်သည်။

မင်းယဉ်သည် ဖျာပေါ်၌ ထိုင်ချပြီး သူ့လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဦးအောင်ထွန်းက မင်းယဉ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင် ၍ ပြောသည်။

‘တစ်နေ့က မင်းပေးသွားတဲ့ ငွေတစ်ရာဟာ တိုလီမိုလီအကြွေး တွေအကုန် အဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက် မင်းကို ဦးလေး သိပ်ကျေးဇူး တင်တာပဲ’

မင်းယဉ်က ကနဲ့ကလျ ပြုံးလိုက်သည်။

‘အသေးအမွှား ကိစ္စကလေးပါဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်များ ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့မလိုပါဘူး...၊ ဦးလေးတို့မှာမှ အဆင်မပြေဘဲ ကူညီရမှာပေါ့’

ဦးအောင်ထွန်းသည် တင်ပျဉ်ခွေထားသော ဒူးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လျက် အသံချိုချိုနှင့်ပြောသည်။

‘ဦးလေးအလုပ်က အဆင်ပြေမယ်ဖြစ်လိုက် မဖြစ်လိုက်နဲ့ နေရာကို မကျပါဘူးကွယ်။ မောင်မင်းယဉ် ဝပ်ရှော့ထောင်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဦးလေးတတ်တဲ့ပညာနဲ့ အလုပ်အကိုင်တစ်ခါတည်း နေရာကျသွားပြီး အစစ အကုန်အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်အားခဲနေတာပဲကွယ်’

မင်းယဉ်သည် ငြိမ်သက်နေရာမှ လှုပ်ရှားလာသည်။ သတိလက်

လွတ် လှုပ်ရှားပြီးနောက် ပြန်၍ငြိမ်သက်လျက် ခပ်တည်တည်ပြောသည်။

‘အလုပ်ကဖြစ်တော့ ဖြစ်မှာပါပဲ ဦးလေး၊ ခက်တာက ကျွန်တော့်အစ်မက ကျွန်တော့်ကိုကျောင်းပဲ ပြန်နေခိုင်းနေတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်မှာကြိုက်ပုံမရဘူး။ ယောက်ဖကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကပျက် ယပျက်ချည်းပဲ။ အခုကျွန်တော်တို့နေတဲ့အိမ်က ကျွန်တော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ပိုင်တဲ့အိမ်ပါ’

ဦးထွန်းအောင်သည် တင်ပျဉ်ခွေထားသော ဒူးကို တစ်ဖက်ထောင်၍ စိတ်ပါလက်ပါဖြစ်လာကာ စူးရှသောမျက်လုံးဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်တော့ ကျောင်းလည်းပြန်မနေချင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အကြံအစည်က ဒီအိမ်အတွက် အမွေခွဲယူတဲ့သဘောနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်၊ အမွေခွဲခိုင်းပြီး ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ဖို့၊ ဝပ်ရှော့ထောင်ဖို့၊ ငွေတောင်းဖို့ စဉ်းစားနေတာပဲ’

ဦးအောင်ထွန်း၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးပြုံးသွားကာ စိတ်ကြိုက်တွေ့ဟန်၊ သူ့ဒူးကိုတစ်ချက်ပုတ်ပြီးမှ အားရှိပါရှိပြောသည်။

‘ဟာ... ကောင်းတာပေါ့။ ကျောင်းပြန်မနေချင်မှတော့ အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့ကွ။ နို့... မောင်မင်းယဉ်ကို အမွေခွဲဝေအမ်းဖို့ သူတို့မှာ ငွေအဆင်သင့်ရှိရဲ့လား’

‘ကျွန်တော့်အစ်မမှာ ငွေအဆင်သင့် ရှိမရှိ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ယောက်ဖကတော့ ငွေအမ်းမယ်ဆိုရင် အမ်းနိုင်တယ်၊ ချမ်းသာတယ်။ သူ့မိဘတွေဆုံးတော့ အမွေတွေ သူတစ်ယောက်တည်းရလိုက်တယ်’

‘ဟာ... ဒီလိုဆိုရင် နီးစပ်တာပေါ့။ ပြောကြည့်ပေါ့ကွာ၊ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ဖြစ်မှာပဲ မင်းစိတ်ကြိုက် အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်လား။ မင်းအဖေ ဆုံးတုန်းကတော့ ငွေမကျန်ရစ်ခဲ့ဘူးလား’

ဦးအောင်ထွန်း ပြောပုံဆိုပုံကို မင်းယဉ်တယ်မကြိုက်လှ၊ မိမိ
အတွင်းရေး အကုန်သိချင်စိတ်ရှိမှန်းသိသဖြင့် အမေးအမြန်းထူသည်ဟု
စိတ်ထဲ၌ ထောင့်တောင့်တောင့်ဖြစ်သွားသည်။

‘ငွေထားခဲ့ မထားခဲ့ ဒါလောက်အထိတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။
ရှိသလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်သိတာက အိမ်ပဲသိတယ်’

‘မောင်မင်းယဉ် ယောက်ဖကဝင်ငွေ တော်တော်ရှိသလား’

‘ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသုံးအစွဲ စနစ်တကျနဲ့ သိပ်စေ့စပ်တယ်။
လူက ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်၊ ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ် လူမျိုးပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့
တော့ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာကြော မတည့်ဘူး’

အခန်းထဲမှ မချောရီသည် အကျီဝတ်ရင်း အပြင်ဘက်မှ ပြောနေ
သံများကို နားစွင့်နားထောင်နေသည်။

‘မင်းအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာတော့ ဦးလေးက သဘောကျတယ်ကွာ၊
မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း ဦးလေးက ကိုယ့်တူကိုယ့်သားလေးလိုလည်း ခင်တယ်၊
မင်းမှာ စိတ်ကောင်းရှိတာကို သဘောကျနေတာပါ။ ဝပ်ရှော့ ထောင်မယ့်
သတင်းကြားကတည်းက သတင်းကောင်းမို့ ဝမ်းသာနေရသကွာ’

မင်းယဉ်၏ခေါင်းသည် ငိုက်လျက် ဖျာစွန်းကိုစိုက်ကြည့်နေ
သည်။ သူ့သမီးကိုလိုချင်၍ သူ့အဖေအကြိုက် အလိုက်အထိုက်
သူကနှူးခဲ့ရာတွင် သူ့အစီအစဉ် အတည်ဖြစ်ရန် သူ့ကိုပြန်ချည်၍နေမှန်း
ရိပ်စားမိသည့်အတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မကို
ရအောင်ပြောမှပဲဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ တွေးနေသည်။

‘ဦးလေး... ဝပ်ရှော့ထောင်ရင် အရင်းအနှီး ဘယ်လောက်လိုသလဲ’
မင်းယဉ်က သိချင်၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘အစမှာ နှစ်ထောင်၊ သုံးထောင်လောက်ရှိရင် ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။
ငွေသာရပါစေ၊ ဦးလေး အားလုံးစီစဉ်ပေးပါမယ်’

မင်းယဉ်ကပြုံး၍ 'ကြိုးစားမယ် ဦးလေးရာ' ဆိုလိုက်သည်။
ဦးအောင်ထွန်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ ပြုံးကာ
ရှေ့ဆက်ပြောသည်။

'ဦးလေးမှာ သမီးပျိုလေးရှိတော့ မောင်မင်းယဉ်ဝင်တာထွက်တာ
အနီးအနားက သိပ်ပြီးတော့ အမေးအမြန်းထူကြတယ်။ ဂရုတော့မစိုက်
ပါဘူး။ ခေါင်းရင်းအိမ်က ကောင်လေးတွေကလည်း မလစ်နဲ့၊ လစ်ရင်
ချောရိုကိုနောက်တီး နောက်တောက်လုပ်ကြတယ်၊ ချောရိုအိမ်ထားပြီး
ဦးလေးဘယ်မှ ထွက်မသွားဝံ့ သလောက်ဖြစ်နေတယ်ကွယ်'

မချောရိုသည် အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး မင်းယဉ်ကိုလှပစွာ ပြုံးပြ
လိုက်သည်။ မချောရိုအခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
မင်းယဉ်၏ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ချမ်းမြေ့သာယာမှုအပေါင်းတို့ဖြင့် လွမ်း
ဖုံးလိုက်သကဲ့သို့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အေးမြသွားသည်။

'ကဲ.. မင်းတို့မောင်နှမ စကားပြောကြဦး၊ မီးဖိုပျက်လို့ မီးဖိုထဲမှာ
ဦးလေးပြင်နေတာ မပြီးသေးဘူး'

ဦးအောင်ထွန်း နေရာမှထ၍ မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။
မချောရိုသည် သူ့အဖေနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ကိုယ်တို့ကိစ္စ ဦးလေး ဘာပြောသေးသလဲ၊ သဘောတူသတဲ့လား'
မင်းယဉ်က လေသံဖြင့် တီးတိုးလှမ်းမေးသည်။

'အဖေ့ကိုဖွင့်ပြောပြတော့ အဖေက သဘောတော့ကျပါရဲ့။ မိကောင်း
ဖခင် သားသမီးလေးပါ၊ မဆိုးပါဘူး၊ စဉ်းစားဦးမယ် ပြောတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'

မချောရိုက မေးပြီး ပြုံးပြုံးကလေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

'ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပါ၊ သိထားရတာပေါ့။
ရီကော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားသလဲ'

‘ဒါအတွက်က မောင့်အပေါ် အများဆုံးတည်နေတာပဲလေ၊ မောင့် အလုပ်အကိုင်ကော နေရာကျမှာလား’

မချောရီကို တွေ့ရ၍ တမြဲတရှိန်းရှိန်းဖြင့် ဘဝင်စိမ့်အောင် ကြည် နူးနေသော မင်းယဉ်၏ မျက်နှာသည် တစ်ခါတည်းနှင့် လေးလံညိုမှောင် သွားသည်။

သူ့သမီးချစ်၍ သူ့အဖေအကြိုက်လိုက်ကာ ဝပ်ရှောထောင်ပါမည် ဟု မက်လုံးပေးနေရသည်။ ဝပ်ရှောထောင်မပေးမချင်း သူ့သမီးနှင့် ပေးစားရန် လိုက်လျောခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ဘဲ ကြိုးရှည်နှင့် လှန်ထားမည် မှန်းသိသည့်အတွက် ထပ်မံရင်လေးသွားသည်။

‘ချောရီနှင့်နီးချင်ရင် မောင်ကဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ၊ အဖေစိတ် လည်း ဒီလောက်ဆို မောင်ရိပ်မိရောပေါ့၊ အလုပ်အကိုင်ဖြစ်ရင် အဖေ ပေးစားမှာပဲ’

အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု၊ အဖေပြီးမှ ပြီးမည့်သမီး၊ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် ဘာမှမလုပ်နိုင်ကြောင်း မင်းယဉ်သိစေရန် မချောရီက ပေါ်ထင် အောင်ပြထားသည်။

‘အလုပ်မဖြစ်ရင်ကော’

မင်းယဉ်က ထပ်ကွန့်လိုက်သည်။

‘မဖြစ်ရင် ချောရီကို မောင် တကယ်မချစ်လို့သာပေါ့’

ဆည်းဆာရောင်ထဲ၌ ဝင်းလှနေသော မချောရီ၏ မျက်နှာကလေး ကို တစ်ဝစိုက်လျက်ကြည့်နေသည်။ ထိုမျက်နှာကလေးကိုမက်၍ ထို မျက်နှာကလေးမှအပ အခြားဘာကိုမျှ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု မရှိနိုင်တော့ဘဲ ‘မောင်ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ့မယ်’ ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။

ဦးအောင်ထွန်းသည် မီးဖိုထဲမှ ပြန်ထွက်လာကာ ‘သမီး... မီးစာ ရှိသေးသလား’ မေးလိုက်သည်။

‘မရှိဘူး၊ ကုန်ပြီအဖေ’
‘နို့... မီးစာမရှိရင် ညစာဘာနဲ့ချက်မလဲဟ’
ဦးအောင်ထွန်းသည် ပြောပြီး မင်းယဉ်ဘက်သို့ မျက်လုံးပြောင်း
လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးမယ် ဦးလေး’
မင်းယဉ်က ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှထလိုက်သည်။
‘ကိုမင်းယဉ်သွားရင် ကျွန်မလည်းလိုက်သွားချင်တယ်အဖေ၊ ဈေး
ဆိုင်က ဒေါ်ကျင်မြိုင်က သမီးတို့အတွက် ခွဲတမ်းယောက်ျားလုံချည်တစ်
ထည်ပေါက်တာ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ ခဏစိုက်ဝယ်ထားတာ သွားယူမယ်နော်
အဖေ’

မချောရီက ပြောပြီးထ၍ ရပ်လိုက်သည်။
‘နေစမ်းပါဦးဟ၊ အဖေမှာ ပိုက်ဆံမရှိလေးပါဘူး၊ မယူပါနဲ့ဦး’
ခဏမျှ မင်းယဉ်သည် ငေးနေ၏။ ထို့နောက် မချောရီကို ‘လုံချည်
က ဘယ်လောက်လဲ’ လှမ်းမေးသည်။

‘တစ်ထည်တည်းပါ၊ တစ်ဆယ်နဲ့ငါးဆယ်ပြားပါ’
မချောရီက မပွင့်တပွင့်ပြောလျက် ပြန်၍မထိုင်ချင့် ထိုင်ချင်ထိုင်
လိုက်သည်။

‘လာလေလိုက်ခဲ့၊ ကိုယ့်မှာ ဒါလောက်တော့ပါပါတယ်။ ဦးလေး
ကျွန်တော်တို့ယူခဲ့မယ်’
မင်းယဉ်က တစ်ဆက်တည်း ဦးအောင်ထွန်းဘက်သို့ လှည့်ပြော
သည်။

‘အားနာစရာကြီး မောင်မင်းယဉ်ရယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို အားမနာ
တတ်ဘူး၊ ခက်တယ်... ခက်တယ်’
‘ဟာ... ဦးလေးကလည်း၊ အားမနာပါနဲ့ဆို။ လာလေ... ရီရီလိုက်ခဲ့’

မင်းယဉ်နှင့် မချောရီတို့သည် အိမ်ပေါ်မှအတူ ဆင်းခဲ့ကြသည်။
လမ်းတစ်ဆစ်ချိုး၌ ချိုးကွေ့လျက် ဈေးဆိုင်ဘက်သို့သွားကြသည်။
ဈေးဆိုင်၌ လုံချည်နှင့် မီးစာဖိုးပါ မင်းယဉ်က ငွေထုတ်ပေးသည်။

ဈေးဆိုင်ကအထွက် လာလမ်းအတိုင်းမပြန်ကြဘဲ လူသူရှင်းသော
ဝါးရုံလမ်းကြားလေးဘက်မှ လက်ချင်းတွဲကာ ချစ်တင်းစကားပြော၍
ကွေ့လျှောက်ပြန်လာကြစဉ် လမ်းဆုံတစ်ဖက်မှ လမ်းထဲသို့ကွေ့ဝင်လာ
သော နှောင်းငယ်နှင့် ပက်ပင်းတွေ့ကြသည်။

နှောင်းငယ်မှာ ကျောင်းဂါဝန်နှင့် လွယ်အိတ်လွယ်ကာ ခပ်စိုက်
စိုက် လျှောက်လာသည်။ မင်းယဉ်တို့ကိုတွေ့လျှင် တွေ့ချင်း အံ့သြကြီး
စွာဖြင့် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

‘ဟ... နှောင်းငယ်၊ ဒီလမ်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်
တာလဲ ဟင်’

မင်းယဉ်သည် နှောင်းငယ်၏ပခုံးကိုဆွဲဖက် မေးပြီးမှ ‘ဒါအိမ်နား
က မောင့်ညီမလေးလေ’ ဟု မချောရီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

နှောင်းငယ်သည် ကြည့်တိကြောင်တောင် ဖြစ်နေလျက် ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်း အမူအရာကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီလမ်းထဲက မိုးမိုးအိမ်ကို စာအုပ်သွားပေးမလို့၊ ဒီနေ့သူကျောင်း
မတက်ဘူး’

‘မိုးမိုးတို့အိမ်လား၊ ငါလာတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဒီအချိန် ကျူရှင်သွား
ရောပေါ့၊ မနက်ကျမှပေး၊ လာ... လာ ငါနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့’

လမ်းထဲတွင် နှောင်းငယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည့်အတွက်
စိတ်မချ၍ မင်းယဉ်က ဆွဲခေါ်လာသည်။ နှောင်းငယ်သည် မချောရီနှင့်
အတူ ယှဉ်မလျှောက်ဘဲ တစ်ဖက်မှ မင်းယဉ်နှင့်ကပ်လျှောက်လိုက်လာ
သည်။

‘နှောင်းငယ်... သူ့ကိုသိသလား’

မင်းယဉ်က မလုံဘိသကဲ့သို့ ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ပြောသည်။

မချောရီ၏ မျက်နှာကို နှောင်းငယ်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့် သူ့ခေါင်းကလေးကို သွက်သွက်ခါပြလိုက်သည်။

‘အဲဒါ နှောင်းငယ်ရဲ့မမပဲ၊ အစ်ကို့ရည်းစားမှတ်ထား။ ဘယ်သူ့မှမပြောနဲ့နော်၊ ပြောရင်တော့အသိပဲ’

မချောရီနှင့် လက်တွဲ၍ လျှောက်လာကတည်းက နှောင်းငယ်က ရည်းစားမှန်း ရိပ်မိသည်။ မဖုံးမကွယ် ရည်းစားဟုဆို၍ မချောရီ၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်လျက် နှောင်းငယ်တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ မချောရီက ပြုံးပြသည်။

ဦးအောင်ထွန်းသည် အိမ်ကလေးထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကာ မင်းယဉ်တို့အပြန်ကို စောင့်မျှော်နေသည်။ မင်းယဉ်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အိမ်ပေါ်အတက် လူပိုတစ်ယောက်ပါလာ သည့်အတွက် မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါ ကိုမင်းယဉ် ညီမလေးတဲ့အဖေ’

‘ဟင်... မင်းတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်ဆို’

မချောရီက နှောင်းငယ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မင်းယဉ်သည် ဝင်မလာသေးဘဲ ဦးအောင်ထွန်းကို ဖြေရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့အိမ်ချင်းကပ်လျက်ပါ၊ သွေးလိုသားလို အရင်း အချာဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်မှာ သူကြီးလာတာ၊ သူ့မှာအဖေ အမေမရှိဘူး၊ အဘိုးအဘွားပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ သူ့အဘိုးအဘွား နဲ့သိပ်ချစ်တဲ့ အိမ်နီးချင်းပဲ၊ သူ့ကို လမ်းမှာတွေ့လို့ခေါ်လာခဲ့ရတယ်’

‘ဪ... ဟုတ်သလား’

ဦးအောင်ထွန်းက ပြောပြီး နှောင်းငယ်ကို လှည့်ပြုံးပြကာ မချောရီ

လက်ထဲ၌ ကိုင်လာသော မီးစာထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး မီးဖိုထဲသို့ ပြန်ဝင် သွားသည်။

ဦးအောင်ထွန်းသွားမှ မင်းယဉ်သည် နှောင်းငယ်နား၌ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ မချောရီကိုပြုံး၍ မျက်စိတစ်ဖက်ပိတ်ပြသည်။

‘နှောင်းငယ်... ပြောစမ်း၊ မမက လှရဲ့လား’

နှောင်းငယ် အဖြေမပေးဘဲ ပြုံးရယ်၍ နေသည်။

‘မလှလို့လား... ဟင်’

နှောင်းငယ်ကို မချောရီက ပြုံးမေးလိုက်သည်။

မချောရီက အသားကဖြူဖြူ၊ နှာတံစင်းကလေးနှင့် လုံးကြီးပေါက် လှဖြစ်သည်။

‘မမက လှပါတယ်၊ အစ်ကိုထက်တောင် လှပါသေးတယ်’

မင်းယဉ်နှင့် မချောရီတို့ သဘောကျစွာ ပြိုင်တူရယ်မောလိုက် ကြသည်။

နှောင်းငယ်မှာ ငြိမ်သက်သွားကာ မျက်တောင်ကလေး တဖျပ်ဖျပ် ခတ်၍ မချောရီတို့၏ အိမ်အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

အမိုး၊ အကာ၊ အခင်းနှင့်မို့ အိမ်ဟုခေါ်ရသော အိမ်အိုအိမ်စုတ် ကလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါ်၌ ဖျာတစ်ချပ်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် အဟောင်းတစ်လုံးကလွဲ၍ ဘာပစ္စည်းမှမရှိ။ ဝါးထရံနှင့် အခန်းခြားကာ ထားသော နောက်ခန်း၌ အိပ်ရာ၊ စားအိုးစားခွက်ကလွဲ၍ ဘာမျှရှိမည် မထင်။ သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းများစု၍ သုံးဘီးကားပေါ်တင်သွားလျှင် ချောင် ချောင်ကလေးပါသွားမှာပဲဟု နှောင်းငယ်အတွေးနှင့် နှောင်းငယ်ငြိမ်သက် နေသည်။

‘အစ်ကိုပြန်မယ်၊ အဘွား မျှော်နေမှာ’

မချောရီက တားသည်။

‘နေပါဦးကွဲ့... အဖေ မီးဖိုပြင်နေတယ်၊ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်
စားသွားပါဦး’

‘မစားတော့ဘူး မမရယ်’

နှောင်းငယ်က ငြင်းဆန်ကာ ထလိုက်သည်။

အိမ်သို့အပြန်လမ်းတွင် နှောင်းငယ်သည် တခစ်ခစ်ရယ်မော၍
အတောမသတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

‘အစ်ကိုက လက်စသတ်တော့ နောက်ပိုးကြီး။ ဟင်း... လူမိသွား
ပြီ၊ အဘွားကို ပြန်ကိုပြောမယ်’

‘ဟ... ဟ... မပြောနဲ့ နှောင်းငယ်ရာ၊ တော်တော်ကြာ ဟိုဘက်
အိမ်ကူးပြီး သွားပြောလို့ အစ်ကိုကို ဖျက်ကြ ဆူကြဦးမယ်။ အစ်ကိုကို
တကယ်ချစ်ရင် နှောင်းငယ် မပြောရဘူးနော်’

‘ဟင်း... ဟင်း’

နှောင်းငယ် ရယ်ပြန်သည်။ သူ့ရယ်သံမှာ လှောင်ပြောင်သရော်
သော ရယ်သံမျိုးဖြစ်သည်။

‘အစ်ကိုက ကျောင်းလည်းမနေ အလုပ်လည်းမရှိဘဲနဲ့ မိန်းမယူ
ချင်နေပြီလား၊ တော်တော်ခက်တဲ့အစ်ကို’

‘အလုပ်မရှိတာနဲ့ဘဲ ရည်းစားမထားရဘူးလား... ဟ’

မင်းယဉ်သည် တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုဟာက ရည်းစားထားရုံ သက်သက်လား’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ယူမှာပေါ့ကွ’

‘ယူရအောင် အစ်ကိုမှာ ဘာအလုပ်အကိုင်ရှိလို့လဲ၊ ဘာလုပ်ကိုင်
ကျွေးမှာလဲ၊ ဟိုကဆင်းရဲလိုက်တာဖွတ်ပဲ။ တွေ့မှတွေ့တတ်တယ်’

နှောင်းငယ်သည် မာန်မဲလျက် သူ့စိတ်ထဲရှိသလို မကျေမနပ်
စွတ်ပြောသည်။

‘မမအဖေမျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကြီးပဲ၊ သူတို့ ဘာအလုပ်
လုပ်ကြသလဲဟင်’

‘ဖွတ်တဲ့... ဟား.... ဟား.... ဟား’

မင်းယဉ်က ပြောပြီးရယ်လေသည်။

နှောင်းငယ်သည် စဉ်းစဉ်းစားစား မျက်နှာကလေးဖြင့် စစ်မေးနေ
ပြန်သည်။

‘သူ့အဖေက အခုတော့အလုပ်မရှိဘူး၊ အရင်တုန်းက ဝပ်ရှော့
တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တယ်’

‘အစ်ကိုနဲ့သိတာ ကြာပြီလား’

‘သူ့အဖေနဲ့သိတာတော့ကြာပြီ၊ အရင်သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဝပ်ရှော့
မှာ အိမ်ကကားပြင်တုန်းက တွေ့ကြပြီး သိကြခင်ကြတာ။ ဒီဘက်ပြောင်း
လာပြီး ဒီမှာပြန်တွေ့ကြတာတော့ မကြာသေးဘူး ဆိုပါတော့’

‘သိပ်ဖြင့်မကြာသေးဘဲနဲ့ သူ့သမီးကိုမြင်မြင်ချင်း အစ်ကိုက ကြိုက်
ကရောလား’

‘ဆင်းရဲပေမဲ့ လှပါတယ်ဟ၊ မလှဘူးလား။ ရိုးတယ်၊ စိတ်သဘော
ကောင်းတယ်၊ သနားစရာပါ’

‘အံ့မယ်... အံ့မယ်... ကိုယ့်ငါးချဉ်များ ချဉ်နေလိုက်တာ’

နှောင်းငယ်က မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် အပြစ်တင်ပြောဆိုပုံကို မင်းယဉ်က
သဘောကျစွာ တဝါးဝါး ဟားဟားရယ်ကာ နှောင်းငယ်တို့ခြံထဲသို့
ဝင်လာကြသည်။ မင်းယဉ်သည် အိမ်ပေါ် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း
အဘွားဒေါ်လှရင်ရှိရာသို့ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘အဘွားရေ... ဆာတယ်... ဆာတယ်’

*

[၅]

နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ကိုခင်ယု အိမ်တံခါးလာခေါက်၍ ထဖွင့်ပေးသည်။ ကိုခင်ယု၊ ကိုကျော်သူနှင့် နွဲ့နွဲ့ယဉ်တို့မှာ တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားစဉ်က ရင်းနှီးကြသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။ ကိုကျော်သူနှင့် ကိုခင်ယုမှာ ဝါသနာပါကြသည့် ဗိသုကာဘာသာရပ်များ အတူတကွ သင်ကြားလာသော်လည်း ကိုကျော်သူသာ လမ်းဆုံးရောက်အောင် သင်ကြားကာ ကိုခင်ယုမှာ ဆုံးခန်းမရောက်ဘဲ ပန်းချီဆရာဖြစ်သွားသည်။ နွဲ့နွဲ့ယဉ်မှာ ဖခင်မမာ၍ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းထွက်လိုက်ရပြီး ဖခင် တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် ကိုကျော်သူနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရသည်။

တံခါးအဖွင့် နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏နိမြန်းနေသော မျက်လုံးကလေးကို ကိုခင်ယု သတိပြုမိသည်။ နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ ဖျော့တော့လှစွာသော မျက်နှာကလေးကိုလည်း သတိထားမိသည်။

‘ကျော်သူကော’
ကိုခင်ယုက မထိုင်ခင် မေးသည်။
‘ထွက်သွားတာပဲ’

နဲ့နဲ့ ယဉ်က ကုလားထိုင်ဝင်ထိုင်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။
‘နဲ့နဲ့ နေမကောင်းဘူးလား။ ကိုယ်လည်း ပန်းချီပြပွဲရှိနေလို့ မလာ
ဖြစ်ဘူး၊ ကြာသွားပြီ’

နဲ့နဲ့ ယဉ်သည် တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ ငေးငေးငိုငိုမျက်နှာ
ကလေးဖြင့် ကိုခင်ယုကိုကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ စင်းကျနေ
သည်။ မျက်လုံးများမှာ အရောင်မရှိဘဲ စင်းကျနေသည်။

‘ဘေးကပြောတဲ့ဆိုတဲ့ စကားတွေ သိပ်ယုံကြည်မနေပါနဲ့ နဲ့နဲ့
ရယ်၊ အလကားကိုယ်ပဲ စိတ်ပင်ပန်းတော့မပေါ့’

‘နဲ့နဲ့ ကိုဆားကပြောဖို့ မလိုပါဘူး ကိုခင်ယု၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဟာ
ရှေးကနဲ့မတူဘဲ မူပျက်နေရင် မူပျက်မှန်းသိတာပေါ့’

‘ဘယ်လိုမူပျက်နေသလဲ၊ ကိုယ်တော့ ဘာမှမသိဘူး’
နဲ့နဲ့ ယဉ်က မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် ဖြေသည်။

‘မူပျက်ဆို အလုပ်အကြောင်းပြပြီး အပြင်မှာချည်းပဲ၊ တစ်နေ့
တလေမှ အိမ်မှာနေတဲ့ရက် မရှိဘူး။ ဖောက်ပြန်နေတာ မထင်ရှားဘူး
လား’

‘နဲ့နဲ့က အထင်မဟုတ်လား...၊ တပ်အပ်သိသလား’
ကိုခင်ယုသည် နဲ့နဲ့ကိုစိုက်ကြည့် အကဲခတ်နေလျက် သူ့မျက်လုံး
ကို ပြန်ပြီးချလိုက်သည်။

‘အထင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ တပ်အပ်တော့လည်း မဟုတ်ဘူး’
‘ဒါဖြင့်ဘာလဲ နဲ့နဲ့ရဲ့’
ကိုခင်ယု၏ ရယ်သံထွက်လာသည်။

‘အထင်ဆိုတာမျိုးက ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်သက်ဝင်တဲ့ အထင်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ကို ဟုတ်တဲ့အသိ။ ဒါကြောင့် အထင်မဟုတ်ဘူး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာတော့ တပ်အပ် နဲ့ မသိဘူး’

ဧည့်ခန်းထဲ၌အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ကိုခင်ယုသည် ကိုကျော်သူ မိန်းမလိုက်စားတတ်မှန်း ကျောင်းကတည်းက သိသည်။ အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်ဆံသော နေရာတွင် အလွန်ရဲတင်းသည်။ အလွန်နှုတ်ချိုသည်။ အလွန်အလိုက်သိတတ်သူဖြစ်၍ နဲ့ထင်သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်နှင့်များချိတ်နေပြန်ပြီလားဟု တွေးတောစဉ်းစားလျက်နေသည်။

‘နဲ့နဲ့ သိနေတဲ့အတိုင်း တကယ်များဖြစ်နေရင် နဲ့နဲ့ ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ’

နဲ့နဲ့ယဉ်သည် ခေါင်းကလေးမော့သွားလျက် အရှေ့ဘက်သို့ ငေးစိုက်တွေးတောလျက်နေသည်။ ကြံဆစဉ်းစားဟန်ဖြင့် ကိုခင်ယုဘက်သို့ မျက်လုံးတဖြည်းဖြည်း ရွေ့လာသည်။

‘နဲ့နဲ့ တစ်လင်တည်းမယား မဖြစ်ချင်ဘူး ကိုခင်ယုရယ်’

နဲ့နဲ့ယဉ်၏ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်များ ဖိတ်စဉ်ကျလာသည်။

‘တစ်လင်တည်းမယား ဖြစ်ရတဲ့ဘဝကို နဲ့နဲ့ သိပ်စက်ဆုပ်တာပဲ။ နဲ့ကိုမပေါင်းချင်ရင် တခြားမှာယူနိုင်ပါတယ်၊ နဲ့ကို ရိုးရိုးသားသား ဖွင့်ပြောပြီး ကွာရှင်းပေးထိုက်ပါတယ်။ နဲ့ကို အသိမပေးဘဲ တစ်လင်တည်းမယား လုပ်ထားမှာမျိုးတော့ ကြောက်လွန်းလို့’

နဲ့နဲ့ယဉ်၏ အသံထဲတွင် ရှိုက်သံများပါလာ၍ ကိုခင်ယုမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ဆက်၍မမေးတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်၍ နေသည်။

မျက်လုံးမှ မျက်ရည်စကို နဲ့နဲ့ယဉ်က ပဝါလေးဖြင့် တို့သုတ်နေသည်။

‘ဒါထက် မင်းယဉ်တစ်ယောက်ကော’

ကိုခင်ယုသည် နွဲ့စိတ်သက်သာအောင် စကားပြောင်းလိုက်သည်။

‘သူ့တော့ မမေးပါနဲ့တော့ ကိုခင်ယု၊ မိုးလင်းထွက်သွား မိုးချုပ်မှ ပြန်ပဲ။ တစ်အိမ်တည်း မောင်နှမရယ်လို့ နေကြပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လည်း မရှိဘူး၊ အခု အရင်ထက်တောင် သောင်းကျန်းလာသေးတယ်’

‘ကျောင်းဆက်နေခိုင်းပါ၊ ၁၀ တန်းအောင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လေသထက်လေသွားမှာ။ နောက်တော့ နွဲ့နွဲ့ပဲ ဒုက္ခရောက် မှာပဲ မဟုတ်လား’

‘အခုကိုလည်းပဲ လေနေပါပြီ၊ ကျောင်းနေဖို့ပြောတာ ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ နွဲ့တို့အိမ်ကလည်း အရင်ကလိုသာသာယာယာ အိမ်မဟုတ် တော့ တစ်နေ့မှအဆင်မပြေလေလေ သူလည်း အိမ်မကပ်လေပဲ’

‘ကိုကျော်သူကကော သူ့ကိုမဆုံးမဘူးလား’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါပြသည်။

‘အခုနောက်ပိုင်းမှာ မဆုံးမတော့ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းကြည့်နေတာပဲ၊ မဆုံးမတဲ့အပြင် မင်းယဉ်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးတောင် လုပ်ချင်နေတယ်’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို’

ကိုခင်ယုက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မေးသည်။

‘ပိုက်ဆံတောင်းရင် နွဲ့ကမပေးချင်ဘူး၊ ပေးလေပိုပျက်လေဖြစ်မှာ ပေါ့၊ တောင်းတိုင်းမပေးဘူး။ သူက နွဲ့မပေးပါနဲ့ဆိုရင် ပေးကိုပေးတယ်၊ ပေးပြီး ပေးရတဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ် နွဲ့ကို အနိုင်ယူတော့တာပဲ။ မင်းမင်း အတွက်က နွဲ့တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာရဘူး’

ခြံထဲ ကားဝင်လာသံကြား၍ ကိုခင်ယုက ပြောသည်။

‘ဟော... လာပြီ’

ဂျိုင်းခနဲ ကားတံခါးပိတ်သံ၊ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလာသော ဖိနပ်သံ၊ ထို့နောက် အရေးတကြီးဖြစ်လာဟန်ဖြင့် ကိုကျော်သူအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

‘ဟေ... ခင်ယု၊ မင်းဘယ်တုန်းကရောက်နေသလဲ’

ဧည့်ခန်းဝ၌ ကိုခင်ယုကိုတွေ့၍ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ အရေးတကြီး အမူအရာများကိုပြောင်း၍ ခပ်အေးအေးမေးလိုက်သည်။ ကိုခင်ယုက လက်ပတ်နာရီကို ထောင်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ’

ကိုကျော်သူသည် နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ ကုလားထိုင်နားတွင်သွားရပ်လျက် နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ မေးဖျားလေးကို ဖေးမကိုင်ကာ ချစ်ခင်သည့်အမူအရာမျိုးဖြင့် စလိုက်သည်။

‘မရွှေချောကလေး...၊ ဖုန်းသက်ဝေအပေါ်မှာ အမျက်တော်မပြေ သေးဘူးထင်’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ကိုကျော်သူ၏ လက်ကို ဖယ်ချလိုက်လျက် တစ်မျက်နှာလုံး နီမြန်းသွားသည်။

‘နွဲ့ကို ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတဲ့ ပေါက်ပန်းဈေးစကားတွေ မပြောချင်စမ်းပါနဲ့’

ကိုကျော်သူသည် ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးဖြင့် နွဲ့နွဲ့ယဉ်မျက်နှာကို အပြည့်အဝကြည့်ကာ ကိုခင်ယုဘက်သို့ လှည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

‘ကိုယ့်ဇနီးက အထိမခံ ရွှေပန်းကန်ကွ၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ကိုခင်ယုရှေ့၌ ကိုကျော်သူ ပြောပုံဆိုပုံကို မနှစ်မြို့သည့်သဘောဖြင့် ကုလားထိုင်မှထသွားပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ မယောင်မလည်ဝင်သွားသည်။

‘စိတ်ကောက်ရပြန်ပြီ’

ကိုကျော်သူက နွဲ့နွဲ့ယဉ်ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောပြီး ရယ်
မောလိုက်သည်။

နွဲ့နွဲ့ယဉ်ထသွားပြီး မကြာမီ ကိုခင်ယုက နေရာမှထကာ ‘ပြန်မယ်
ကွာ...’ ဆိုလိုက်သည်။

‘နေပါဘူးကွ၊ မပြန်ပါနဲ့ဦး။ မင်းမလာတာကြာပြီ’

‘ကြာဆို ဟိုရက်တွေက ပန်းချီပြပွဲနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့မရောက်တာ’

‘ထိုင်စမ်းပါဦးကွ၊ ဒီနေ့ဒီမှာစားသွားပါ၊ မင်းပြန်ရင် ငါလိုက်ပို့
ပါမယ်’

ကိုခင်ယုကို ပြန်ပို့ခြင်းဖြင့် အပြင်တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်နိုင်သော
အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ မပြန်ရန် ဇွတ်တားသည်။

‘နေလို့မဖြစ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ
အချိန်တောင်နောက်ကျနေပြီ။ ဆန်းဒေး (တနင်္ဂနွေနေ့) ကျရင် ပဲခူးသွားဖို့
သွားစီစဉ်ရဦးမယ်’

ကိုကျော်သူ ဇွတ်အတင်းတားနေမှာ စိုးသည့်အတွက် ပြန်မထိုင်
တော့ဘဲ အပေါက်ဝသို့ လှမ်းကာလျှောက်သွားသည်။

‘ဘာကိစ္စ ပဲခူးသွားမှာလဲ’

ကိုကျော်သူက သူ့နောက်မှ ကပ်ပါလာရင်းမေးသည်။

‘ကိုယ်တို့ပန်းချီဆွဲဖို့အတွက် ပဲခူးကဘုရားတွေ ဓာတ်ပုံလျှောက်
ရိုက်မလို့ပါ’

ကိုခင်ယုသည် သွက်သွက်ဖြေ၍ သုတ်သုတ်ပဲ ဆင်းသွားသည်။
ကိုကျော်သူသည် ဧည့်ခံတံခါးပိတ်ခဲ့ပြီး နွဲ့နွဲ့ယဉ်ရှိရာ အိပ်ခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသည်။

အခန်းထဲ၌ နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ဒေါသမရှိတော့သလို တည်ငြိမ်နေ၏။

သူသည် သူ့ယောက်ျား၏ ချစ်သောဇနီးမဟုတ်၊ သူ့ကို ငွေပေးရုံမှတစ်ပါး သူ့အပေါ်၌ ချစ်ခင်ကြင်နာ ယုယမှုများ လုံးဝမပြဘဲ သူနှင့်မည်သို့မျှ မပတ်သက်၊ မသက်ဆိုင်သောအနေအထားမျိုး ဆက်ဆံလာပုံ ပြောင်းလဲ လာမှုများကို အလေးအနက်တွေးတောလျက် နေသည်။

‘စိတ်ကောက်တုန်းပဲလား၊ ဟုတ်လား’

ကိုကျော်သူသည် ဒီအသံနှင့် အခန်းထဲရောက်လာသည်။

နွဲ့နွဲ့ ယဉ်၏ နားထဲ၌ ဒီအသံကိုနှင့်သီးသွားသည်။ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားမှုပြင်းထန်လှစွာဖြင့် ရန်မဖြစ်ရန် ရှောင်ချင်၍ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သည်။

ကိုကျော်သူက မထွက်နိုင်ရန်ရှေ့ကပိတ်၍ တားဆီးထားလိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

‘နွဲ့ထင်နေသော မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမြဲတမ်းရှင်းပြခဲ့ပေါင်းလည်း များပြီ၊ ဒီလိုချည်းသာ လူကိုတလွဲထင်ရင် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ပြီး ပေါင်းသင်းကြမတုံး’

နွဲ့နွဲ့ ယဉ်၏ မျက်နှာမှာ တင်းလှစွာဖြင့် ကိုကျော်သူကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

‘အသေးအဖွဲတွေကို အကြီးအကျယ်လုပ်၊ ပုံကြီးချဲ့ချဲ့ပြီး စိတ်ထဲ မကျေမချမ်းဖြစ်နေတာ မကောင်းပါဘူး။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ နှစ်ယောက် စလုံးစိတ်ရှည်ဖို့၊ သည်းခံဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ကိုယ်အရက်သောက်သလား၊ လောင်းကစားသလား၊ အလေလိုက်သလား။ အလုပ်ကြောင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျရတယ်။ အလုပ်ကြောင့် အပြင်သွားရတယ်။ အလုပ်ကြောင့် ပြန်ထွက်ရတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကို အသေးစိတ်ပြောရရင် မကုန်နိုင်ဘူး၊ ဒါကိုအိမ်က ရန်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် စဉ်းစားလေ၊ နွဲ့ လမ်းမှန်သလား’

‘ဘယ်လိုရှင့်...၊ ဘယ်လို’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် စိတ်ကိုချုပ်ထားပါလျက် စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

‘ရှင့်ကိုယ်ရှင် သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်ပြီး လူကြားကောင်းအောင် ကျွန်မကို ပြောမနေပါနဲ့၊ ရှင်နဲ့ပေါင်းလာခဲ့တဲ့ ရှင်အကြောင်း ကျွန်မထက် ဘယ်သူကပိုသိမလဲ’

‘ဘာသိတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာသိတာလဲ’

ကိုကျော်သူသည် ဒေါပွသွားကာ ငေါက်ငမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို မချစ်ခင်ဘူး၊ မပေါင်းချင်ဘူးဆိုတာကို ရှင်ဘယ် တော့မှ ဖွင့်ပြောမယ့်လူစား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ လင်မယားချင်း ဘာမှ မပတ်သက် မသက်ဆိုင်သလို ရှင်နေတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ... ချစ်ခင်မှု လည်း မပြ၊ ကြင်နာမှုလည်း မတွေ့ရ။ ကျွန်မ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှင့် အပေါ်မှာ စိတ်ကုန်အောင် နာကြည်းအောင် ဒီနည်းနဲ့လှည့်ပြီး နေ့စဉ် ဆက်ဆံနေတာ၊ ဒါက ဘာသဘောလဲ’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် စိတ်ထဲ၌ကျိတ်၍ အောင့်ထားရသမျှ ဖွင့်အန်ချ လိုက်သည်။ ပြောမိမှ နောက်မဆုတ်ဘဲ ဆက်၍ ပြောသည်။

‘ဒီသဘောထားဟာ ဘယ်လောက် ရွံရှာစရာကောင်းတဲ့သဘော ထားလဲ၊ ရှင်ဆင်တဲ့အကွက် ကျွန်မ မသိဘဲနေမလား၊ ကျွန်မကိုသတ် နေတာလား’

မင်းယဉ်သည် အိမ်ထဲမှ ဆူညံသံကြား၍ နောက်ဖေးဘက်မှ အသံ မကြားအောင် ကွေ့တက်လာသည်။ အိမ်ထဲသို့ မဝင်ဘဲထရုံကိုကျောမှီ လျက် အသာရပ်စောင့် နားထောင်နေသည်။

‘မပေါင်းချင်ရင် ပြောင်ဖွင့်ပါ၊ ပြောင်ပြောပါ’

ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို ကျောမှီလျက် နွဲ့နွဲ့ယဉ်ပြောသမျှ

တစ်ချိန်လုံး စိန်းစိန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေသော ကိုကျော်သူသည် ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

‘တစ်ခါလာ ကွဲစကားကွာစကား မင်းပဲပြောတယ်၊ ဒီစကားမျိုးပြော နေတဲ့အိမ်ထောင် ဘယ်တော့သာယာမလဲ။ ဒီကကောင်လုပ်သမျှ၊ ရှာသမျှ၊ ပေးသမျှ ဘာမှအမှတ်ထားရမှန်း၊ ကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိဘူး၊’
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်များသည် နွဲ့နွဲ့ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်မိမိမိမိ စိမ့်စိမ့်မျှိုလာသည်။ ကိုကျော်သူနားသို့ တိုးတပ်သွားကာ သူ့အသံတုန် တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဪ... ရှင်က သာယာမှုစကားပြောသလား။ ရှင်ဟာ အိမ်ထဲ မှာ သာယာမှုရှာချင်တဲ့ လူစားမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဟာ အိမ်ပြင်မှာ သာယာ မှုရှာချင်တဲ့လူစားပါ။ ကျွန်မကိုတော့ အရုပ်လို သဘောထားပြီး ပစ်ထား တယ်။ ကျွေးပါရဲ့၊ ပေးပါရဲ့၊ ဝတ်ရပါရဲ့၊ စားရပါရဲ့။ ဒါ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အခက်အခဲ ဟူသမျှအားလုံး ဖေဖေရှိတုန်း ကတည်းက ခုထက်တိုင်အထိ တာဝန်ယူ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေ ကိုလည်း ကျွန်မ စော်ကားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကသာ ဒီအိမ် ထောင်မှာ ငွေရှာပေးရတဲ့ သူအဖြစ်နဲ့ အထက်စီးကနေပြီး အိမ်ထောင်ရေး ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်တဲ့ အပြစ်မှန်သမျှကို ရှင့်ကျေးဇူးတွေနဲ့ ထေဖို့ခြေ ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူပါ၊ စော်ကားနေတဲ့လူပါ’

‘ဟေ့... တော်တော့ကွယ်၊ တိတ်... နားပူတယ်’
ကိုကျော်သူသည် နွဲ့နွဲ့ယဉ်ကို အတင်းအကျပ် ပွေ့ဖက်ဖျစ်ညှစ် ကာ နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးဖြင့် လိုက်ပိတ်နေသည်။ မီးဖိုထဲမှ ဒေါ်သိန်းမေသည် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြင့် ပြေးထွက်လာသည်။ ချောင်းနား ထောင်နေသော မင်းယဉ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပက်ပင်းတွေ့လိုက်ရ၍ ကြက် သေသေသွားသည်။

‘လာ... လာ၊ သူတို့နောင်ဂျိန်နေကြတယ်။ ထမင်းဆာလာ သလား၊ မီးဖိုထဲမှာစား... သွား’

မင်းယဉ်နားသို့ တိုးတိုးကလေးကပ်ပြောလိုက်လျက် အသံ မကြားအောင် မီးဖိုထဲသို့ အတင်းဆွဲခေါ်လာသည်။

မင်းယဉ်မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းညိုနေလျက် မှုန်တောတောကြီး လုပ် နေသည်။ စကားဆို၍ တစ်လုံးမှမပြော။ သူ့ရှေ့၌စားပွဲခုံကလေး ချခင်းပေး သည်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပန်းကန်များ ချပေးသည်ကို စိုက်၍ ကြည့် နေသည်။ ထမင်းခူး၊ ဟင်းခပ် ဒေါ်သိန်းမေ လုပ်သမျှ အားလုံးကိုစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဘာမပြောညာမပြော မီးဖိုထဲမှဝုန်းခနဲ ထွက်သွားပြီး တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

တစ်ဖက်အိမ်မှ ကုလားထိုင်ပေါ်တက်လျက် ပြတင်းပေါက်သံ တိုင်ကြားမှနေ၍ ရန်ဖြစ်သံ၊ ဆူညံသံများကို ချောင်းနားထောင်နေသော နှောင်းငယ်သည် ခြံဝသို့ မင်းယဉ်ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဖိနပ်ချွတ်ဝရန်တာဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

မင်းယဉ်သည် နှောင်းငယ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆက် မသွားဘဲ သူ့ခြံထဲသို့ ကွေ့ချိုးဝင်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ သံတံခါးကို ပြေးဆွဲဖွင့်ပေးသည်။

နှောင်းငယ်ကို မြင်တာနှင့် မင်းယဉ်သည် ညိုပုပ်လာသော မျက်နှာ ကို ဣန္ဒြေဆည်ပြင်လိုက်သည်။ နှောင်းငယ်ကလည်း တစ်ဖက် အိမ်မှ ရန်ပွဲကို မသိလေဟန်ပြုလျက် ခါတိုင်းလိုပင် သူ့မျက်နှာလေးကို ရွှင်ရွှင် မြူးမြူးထားလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုလာတာ အတော်ပဲ။ နှောင်းငယ် ကစားချင်လို့ အဖော် စောင့်နေတာ၊ အတော်ပဲ’

နှောင်းငယ်မှာ အရွယ်မရောက်တရောက် ကလေးဆန်လှသော သူငယ်မလေးပီပီ ဝမ်းသာစိတ်၊ ကြည်နူးစိတ်တို့ကို အောင့်အည်း၍ မထားနိုင်ပေ။ သူသည် မင်းယဉ် လက်ကိုဆွဲခေါ်လာသည်။

မင်းယဉ်မှာ ဘယ်လိုပင် စိတ်ညစ်ညစ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်မအီ မသာဖြစ်စေကာမူ နှောင်းငယ်နှင့်တွေ့ရသည့်အခါ စိတ်ပျော်ကာ ကြည်နူး ရခြင်းဖြင့် စိတ်ညစ်နေသမျှ မေ့ပျောက်သွားတတ်သည်။

‘အဘွားကော’

‘အဘွား အောက်မှာဆင်းပြီး သာကူကျိုနေတယ်၊ စားရမယ်စိတ်ချ’

‘အဘိုးကော’

‘ဟိုမှာသစ်ပင်စိုက်ဖို့ တွင်းတူးနေတယ်... မမြင်ဘူးလား၊ မျက်စိ မှန်နေသလား’

နှောင်းငယ်က ခြံထောင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြောသည်။ မင်းယဉ် မှာ ခြံထဲသို့ အမှတ်တမဲ့ ဝင်လာခဲ့သည့်အတွက် သူ့မွန်လာခဲ့ခြင်းကို ပြန်၍ရှက်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ မြွေကစားသော စက္ကူထူကတ်ခေါက်နှင့် အန်စာ ဘူးကို နှောင်းငယ် ဆွဲထုတ်ယူလာသည်။ ဧည့်ခန်းအလယ်၌ ဖျာတစ်ချပ် ခင်းလိုက်သည်။

‘ကစားမယ် မဟုတ်လား’

‘အင်းပေါ့’

လင်မယားရန်ပွဲကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ခေါင်းနောက်လာခဲ့၍ ခေါင်းရှင်းရန်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ပြေပျောက်ရန်အတွက် ကစားရန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

နှောင်းငယ်နှင့် မင်းယဉ်တို့ မြွေကစားကြသည်။ လှေကားထစ်ပေါ် သို့ တက်သွားရတိုင်း နှောင်းငယ်သည် တဆွေဆွေ တခုန်ခုန်ဖြင့်

အူမြူးနေသည်။ နှောင်းငယ်အဘိုး ဦးဖိုးဆိုင်သည် ဝရန်တာရီ ပက်လက်
ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လာထိုင်လျက် ကစားနေကြပုံကို တပြုံးပြုံးကြည့်နေသည်။

‘အစ်ကိုက မကောင်းဘူး၊ အစ်ကိုညစ်တာ။ ဒီနေရာရောက်နေတာ
ရွှေ့ပစ်တယ်’

‘အစ်ကို ဘယ်မှာရွှေ့လို့လဲ၊ ဒီနေရာဘယ်တုန်းကများရောက်သေး
လို့လဲ’

နှောင်းငယ်အလစ်တွင် မင်းယဉ်က နေရာရွှေ့လိုက်ပြီးမှ သူမရွှေ့
ဟန်နှင့် ခပ် တည်တည်လုပ်၍ပြောလိုက်သည်။

နှောင်းငယ် စိတ်ဆိုးလာသည်။

နှောင်းငယ် စိတ်ဆိုးတာ မင်းယဉ် ကြည့်ချင်သည်။ နှောင်းငယ်၏
ကလေးဆန်မှုအထွေထွေကို ကြည့်ရသည်မှာ အရသာရှိလှသည်။
ကြည့်နူးရသည်။ နှောင်းငယ် စိတ်တိုလာပုံကို ကြည့်၍ သူ့စိတ်ပျော်လာ
သည်။ စောစောက ယောက်ဖကို မခံချင်၍ ဆွဲထိုးချင်သောစိတ်၊ ဆွဲ
ထိုးရန်လည်းမကောင်း၊ ရန်ဖြစ်သည့်ကြားထဲ ဝင်ပါ၍လည်းမဖြစ်၊ သူ၏
ဒေါသအမြဲအခဲတို့သည် ဝေးရာသို့ လွင့်စဉ်ပျောက်သွားကြတော့သည်။

‘အစ်ကို မညစ်နဲ့’

နှောင်းငယ်သည် ပလတ်စတစ်ပြားလေးကို လှေကားထိပ်သို့ ပြန်
တင်သည်။ မင်းယဉ်က လှေကားအောက်သို့ ပြန်ယူဆွဲချသည်။

‘ကြည့်... အစ်ကိုက ညစ်ပြီ’

‘ဘယ်မှာ ညစ်လို့လဲ၊ လှေကားပေါ်မှ မရောက်သေးတာ၊ မရဘူး’

‘တက်မယ်... တက်မယ်’

မင်းယဉ်က နှောင်းငယ်၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

မကြာပါချေ။ ကစားဝိုင်းမှာ ထုသံရိုက်သံ၊ ရယ်မောသံတို့ဖြင့်
စိစိညံနေသည်။

‘ဟဲ့... နှောင်းငယ်၊ ဒါလောက်ထုနေရသလား... တော်လေ’
အဘိုးဦးဖိုးဆိုင်သည် တအုန်းအုန်း အထုခံနေရသော မင်းယဉ်ကို
အားနာလှသည်။ သနားလာသည်။ နှောင်းငယ်ကမလျော့၊ စိတ်ရှိတိုင်း
ထုမြဲထုသည်။

‘ဟောဒီမှာ အဘွားလုပ်ပါဦး’
သာကူအိုးမ၍ တက်လာသော အဘွားဒေါ်လှရင်ကို မင်းယဉ်က
လှမ်းအော်တိုင်သည်။

‘နင့်အစ်ကိုက ချစ်လို့ကျီစားတာပဲ၊ ဒါလောက်တောင် ထုရသလား’
အားရအောင်ထုပြီးမှ နှောင်းငယ်သည် ကျေနပ်သွားကာ ကျေနပ်
သံနှင့် ကျေနပ်ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ကိုင်း... လာကြ... လာကြ၊ ဒီကိုလာကြ။ အဘိုးလည်း လာ’
ဒေါ်လှရင်သည် သာကူပွဲကို ပြင်ဆင်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်ကြတာလဲ မင်းမင်း၊ ကွာပါရှင်းပါနဲ့ မင်းနဲ့ညှပ်လှပါလား၊
ပတ်သက်ပြန်သလား၊ ငါ့မှာ မကြားချင်အဆုံးပဲ’
သာကူသောက်နေသော မင်းယဉ်နားသို့ အဘွားဒေါ်လှရင် ကပ်
ထိုင်မေးသည်။

‘မင်းမင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ဟာသူတို့ ဖြစ်တာပါ’
‘သူတို့ဟာကလည်း နေ့တိုင်းပဲ၊ လူကြားလို့တောင် မကောင်းဘူး၊
အဘိုးလည်း ကြားနေတာပဲ’

ဦးဖိုးဆိုင်က သာကူသောက်နေရာမှ ရပ်နားကာ ဝင်ပြောသည်။
‘သူတို့ရန်ဖြစ်တာ နေ့တိုင်းပါပဲ အဘိုးရယ်။ မင်းမင်း သူတို့နဲ့ နေကို
မနေချင်ဘူး၊ နေရတာ တစ်နေ့မှလည်း မပျော်ဘူး’

သာယာမှု ပျော်ရွှင်မှုကင်းမဲ့နေသောအိမ်တွင် မင်းယဉ်လို ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင်နေချင်သူတစ်ယောက် မနေနိုင်၍ အိမ်မကပ်မှန်း ဒေါ်လှရင်တို့

တစ်အိမ်သားလုံးက သိကြသည်။

‘ဒီမှာတော့ အစ်ကို ပျော်တယ် မဟုတ်လားဟင်’

နှောင်းငယ်က ဖြတ်မေးသည်။ မင်းယဉ်သည် နှောင်းငယ်ကို အဖြေမပေးဘဲ ပြုံးလျက်သာနေသည်။

‘မေးတာ ပြောလေ’

‘ပျော်ပါတယ်ဟ...၊ ပျော်ပါတယ်’

‘နဲ့နဲ့က ဒါလောက်တောင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ၊ နဲ့နဲ့ကွယ်ရာ မှာ ဘာဘာညာညာများ ရှိနေသလား’

ဒေါ်လှရင်က သူ့စကားကိုပြန်၍ ဆက်သည်။

မင်းယဉ်သည် ကိုကျော်သူ့အပေါ်၌ သူသိထားသော အသိကို ဖွင့်ပြောမည်လုပ်လိုက်သည်။ ဖွင့်ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ ပြောချင်စိတ်မရှိသော ကြောင့် ခပ်တိုတိုဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် မသိဘူး’

‘မင်းကလည်း မမိုက်ပါနဲ့ မင်းမင်းရယ်။ မင်းဖေဖေမရှိတဲ့ နောက် ပိုင်း လင်ပေါ်သားပေါ်မှာ မင်းအစ်မဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ရသလဲ၊ ဒီကြားထဲ မင်းကဆိုးရင် ဟိုက မင်းအစ်မကို ပိုနိုင်တော့မပေါ့’

မင်းယဉ် ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကိုကျော်သူနှင့် မူမူတို့ယဉ်တွဲ ထွက်သွားသော ကားကိုပြန်၍ မြင်ယောင်လျက် မခံချိမခံသာစိတ်ဖြင့် မျက်နှာပျက်နေသည်။

‘မောင်ကျော်သူနဲ့ မပေးစားခင် မင်းအဖေ အဘိုးတို့ကို လာတိုင် ပင်တယ်၊ အဘိုးရော အဘွားရော မောင်ကျော်သူ့ကို သဘောကျကြ တယ်၊ နဲ့နဲ့ကိုလည်း လက်ထပ်ဖို့ ဝိုင်းပြီးတိုက်တွန်းခဲ့ကြတယ်။ အခုလို မသင့်မတင့်ဖြစ်နေကြတော့ အဘိုးတို့မှာ ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲကွယ်’

ဦးဖိုးဆိုင်သည် ကွယ်လွန်သူ မင်းယဉ်၏ ဖခင်ဦးလွန်းဘော်ကို

မြင်ယောင်တမ်းတလျက် မျက်နှာညှိုးစွာဖြင့် ပြောသည်။

နှောင်းငယ်သည် လူကြီးတွေ စကားပြောသည့်အထဲ မပါဝင်ဘဲ သာကူလိုက်ဖြည့်ပေးနေသည်။

‘အဘွားစကား နားထောင်ပါ မင်းမင်းရယ်။ မင်းကျောင်းပြန်နေပါ။ မင်းအသက်ကလေး အခုမှ ၂၃ နှစ်တည်း ရှိသေးတယ်...၊ ငယ်ပါ သေးတယ်ကွယ်’

မင်းယဉ်သည် သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်သောနှစ်က ၁၀ တန်း စာမေးပွဲ ရှုံးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အသက် ၁၉ နှစ်ရှိသေးသည်။ ၂ နှစ်ဆက်၍ ဆယ်တန်းဖြေသည်။ မအောင်ခဲ့၊ အသက် ၂၁ နှစ်၌ ကျောင်းမနေဘဲ လစ်နေပြီးနောက် ကျောင်းမနေ၊ အိမ်မကပ်ဘဲပွေနေကာ ယခုမူ ၂ နှစ်ခန့်ကျောင်းနှင့် အဆက်ပြတ်ကင်းဝေးသွားသူဖြစ်သည်။

မင်းယဉ်စိတ်ထဲ၌ ၂၃ နှစ်သည် လူလားမြောက်သည်။

ကျောင်းနေရန်အရွယ်မဟုတ်တော့ဟု ယူဆထားသူဖြစ်၏။ အဘွားဒေါ်လှရင်က ငယ်ငယ်ကလေးရှိသေးသည် ဆိုခြင်းကို လက်မခံဘဲ ရယ်မောပစ်သည်။

‘၂၃ နှစ်ဟာ ဘယ်ကငယ်ရမှာလဲ အဘွားရဲ့’

‘အလိုတော်... မင်းကိုယ်မင်း လူပျိုကြီးများ ထင်နေသလား၊ မင်းအရွယ်တွေ ကျောင်းသွားနေတာ မမြင်ဘူးလား’

မင်းယဉ်က ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ကျောင်းတော့ မနေချင်တော့ဘူး အဘွား’

‘ကျောင်းမနေတော့ ဒီလိုပဲ လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ အချိန်ကုန်မှာပေါ့’

‘ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်မလို့ စဉ်းစားနေတယ်’

‘ဆယ်တန်းမှ မအောင်ဘဲကွယ်၊ ဘယ်မှာအလုပ်ရမှာလဲ။ စိတ်ကူး’

မလွဲပါနဲ့ မင်းမင်းရယ် အဘွားပြောသလို ကျောင်းပြန်နေဖို့ စိတ်ကူး စမ်းပါ’

သူ့အဘိုး ဦးဖိုးဆိုင်က ညင်သာသောအသံဖြင့် ဝင်၍ ပြောသည်။
နှောင်းငယ်သည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် တစ်ချိန်လုံး နားထောင်နေသည်။

သူ့အဘိုးနှင့်အဘွားကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများ တွင် သူ့အဘိုးအဘွားပြောတာတွေကို တစ်လုံးမကျန်ထောက်ခံနေကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

‘မင်းမှာ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာအလုပ်များ လုပ်မလို့လဲ၊ အဘွားကို ပြောစမ်းပါဦး’

သူ့အဘိုးအဘွားမမြင်အောင် နှောင်းငယ်သည် မင်းယဉ်၏ပေါင်ကို ဆိတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကိုမလွှတ်ဘဲ ဆိတ်ထားသည်။ အဘွားစကားထဲ၌ သားမယားစကားပါလားခြင်းကြောင့် နှောင်းငယ် ဆိတ်ထားမှန်း မင်းယဉ် သိသည်။ မင်းယဉ်က ပြန်၍ ဆိတ်သည်။ သူ့အကြောင်း မပြောလိုက်ရန် ပြန်ဆိတ်ခြင်းကို နှောင်းငယ်က သိလေ၏။ နှောင်းငယ်ကို ပြန်ဆိတ်ထားရင်း မင်းယဉ်က ပြန်ပြော၏။

‘သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှုရှိမှ အလုပ်လုပ်ရမှာလား အဘွားရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လူဖြစ်အောင် အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့’

နှောင်းငယ်သည် ငြိမ်၍မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြောသာတုန်း အခိုက်ဝင်လှ၍ ပြောလိုက်သည်။

‘အလုပ်ဆိုတာ မိန်းမရှိမှလုပ်ရတယ်အစ်ကိုရဲ့။ အခု မိန်းမရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အလုပ်လုပ်စရာမလိုဘူး။ မိန်းမယူရမယ့်အချိန်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းပြန်နေပေါ့။ နှောင်းငယ်တောင် ဘယ်လိုလိုနဲ့ နောက် ၂ နှစ်ကြာရင် ဆယ်တန်းရောက်တော့မယ်၊ မိနေဦးမယ်နော်’

နှောင်းငယ်စကားကို သဘောကျ၍ အဘိုးက ရယ်မောသည်။

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့ မင်းမင်း။ တော်ကြာ နှောင်းငယ်
နဲ့ တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ’

မင်းယဉ်သည် သူ့ဘက်မှနှောင်းငယ်လိုက်၍ မပြောသည့်အပြင်
လူကြီးတွေရှေ့၌ သူ့ကိုခွတိုက်လျက် ချောက်တွန်းနေရသလားဟု ခပ်
နာနာပြန်ဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။

*

[၆]

မူမူဖတ်ချင်သည့် မူမူအကြိုက် လုံးချင်းဝတ္ထုများနှင့် ယခုလထုတ်
မဂ္ဂဇင်းလေးငါးအုပ်၊ မူမူစားချင်သည့် မူမူအကြိုက် ဆားငန်သီး၊ ဆီးချို
သီး၊ ဟောလစ်၊ မူမူအိမ်သားများ အဝယ်ရခက်ခဲနေသည့် နိုင်ငံခြား
ဆေးဝါးအစုံ၊ မူမူအိမ်သားများ အလိုရှိမည်ဖြစ်သောဓာတ်မီးလုံး၊ ဓာတ်
မီးချောင်း....။

ကိုကျော်သူသည် ကားထဲ၌ သူယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းအစုံကို ပွေ့
ပိုက်လျက် မူမူတို့အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ အလုပ်မသွားသော မူမူအစ်မဝမ်းကွဲ မစောရှင်
ကို ဧည့်ခန်းထဲ၌ တွေ့ရသည်။ မစောရှင်မှာ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်
အရွယ် မုဆိုးမဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ လူပိန်ပိန်၊ မျက်နှာပါးပါး၊
အတွင်းဝန်ရုံးမှ အထက်တန်းစာရေးမကြီးဖြစ်ကာ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီး
တစ်ယောက်နှင့် အတူနေသည်။

စိတ်သဘော အလွန်အေးဆေးလျက် စကားပြောနည်းသည်။

ကိုကျော်သူကို မူမူနှင့်ပတ်သက်သည့် ကျောင်းနေဖက်မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။ သည်ထက်ပို၍ သိချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ သည်ထက်ပို၍ သိရန်လည်း သူ့အလုပ်မဟုတ်သကဲ့သို့ ဘာသိဘာသာနေတတ်သူဖြစ်သည်။

‘ထိုင်ပါ မောင်ကျော်သူ၊ မူမူတော့ မရှိဘူး’

မစောရှင်က ထိုင်ရန် နေရာပေးပြီးမှ တစ်လုံးချင်းဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။ ပြောပြီးပြီးလိုက်၍ ပေါလာသော သူ့သွားများမှာ မျက်နှာနှင့်မလိုက်အောင်ကြီးသည်။ သွားလည်းဖြူ၏၊ အသားလည်း ဖြူ၏။

အိမ်၌မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ မူမူကို မတွေ့ရ၍ ကိုကျော်သူမှာ မောသွားသည်။ ‘မူမူတော့ မရှိဘူး’ ဆိုသော မစောရှင်၏ အေးတိအေးစက်လေသံကြောင့် မောရာမှ ထိတ်ပူ၍ပင်သွားသည်။

‘ဘယ်သွားလို့လဲ မမစော’

ကိုကျော်သူကမေးပြီးမှ ပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်၌တင်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘မနက်ခုနစ်နာရီလောက်က သူ့သူငယ်ချင်းနီနီနဲ့ နီနီတို့မိဘတွေ လည်းပါကြတယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာကားဆိုက်ပြီး သူ့ကိုအတင်း ဝင်ဆွဲခေါ်လို့ ပျော်ပွဲစားပါသွားတယ်’

‘ပျော်ပွဲစားက ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ အင်းလျားလား’

ရင်ဟာဟာဖြင့် စုံစမ်းမေးမြန်းနေသော သူ့မျက်နှာကို ဣန္ဒြေမပျက်ရန် အတော်သတိထားပြီး မေးရသည်။

‘အင်းလျားမဟုတ်ဘူး၊ ပဲခူးသွားတာ။ ညနေမှ ပြန်ရောက်မှာ’

‘မနေ့ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုဘာမှမပြောဘူး’

‘မနေ့က ဘာအစီအစဉ်မှမရှိဘဲ၊ မနက်ကမှ ဖြုန်းခနဲ လာခေါ်ကြတော့ အားနာပြီး လိုက်သွားရတယ်’

မစောရှင်၏ လေဆက်ပြတ်နေသော အသံနဲ့နဲ့ကို စိတ်ရှည်ရှည် ထားကာ အားသွန်၍ နားထောင်နေရသည့်ကြားမှအသံက တစ်ချက် တစ်ချက် ပျော့ဝင်သွားသေးသည်။

အမောကြီးမောသွားသော ကိုကျော်သူသည် သူ့စိတ်ထဲ၌ ပဲခူး လိုက်သွားရလျှင် တွေ့မလားဟု ချိန်ရွယ်နေသည်။

‘ဘာတွေများလဲ မောင်ကျော်သူ’

မစောရှင်က စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းများကိုကြည့်လျက် ဟက်ဟက် ပက်ပက် မရှိလှသော အသံဖြင့်မေးသည်။

‘မူမူလိုချင်တဲ့ စာအုပ်နဲ့ဆေးတွေ၊ ဓာတ်မီးပစ္စည်းတွေပါ’

‘အလကား ဒုက္ခရှာလို့ယူလာတယ်၊ မမစောတို့မှာ ပြည့်စုံပါတယ်’

‘မမစောတို့ဆေးမရှိမှန်း၊ မပြည့်စုံမှန်း ကျွန်တော်သိလို့ ယူလာတာ ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ဆရာဝန်သူငယ်ချင်းတွေက များပါတယ်၊ လိုချင်တဲ့ ဆေးရနိုင်ပါတယ်၊ သိပ်မခက်ပါဘူး’

မူမူအစ်မ မမစောကို အလိုက်အထိုက် စကားထိုင်ပြောနေရသော် လည်း သူ့စိတ်မှာ ပဲခူးသို့ရောက်နေသည်။ မိနစ်မလပ်မူမူကို တမ်းတမ်း တတဖြစ်လှသည်။

အခုနေ ဘယ်နေရာများ မူမူရောက်နေပါလိမ့်...

မူမူတို့ရောက်နေသော နေရာမှာ ပဲခူးရွှေသာလျောင်းဘုရားပေါ်၌ ဖြစ်သည်။ ဘုရားခြေတော်ရင်းဘက် နေရာကောင်းကောင်း ရွေးကြလျက် အိမ်မှယူလာသော ထမင်းချိုင့်တွေဖွင့်၍ ထမင်းပွဲကြီး ခင်းကျင်းပြင်ဆင် နေကြသည်။

မူမူမှာ မငြင်းသာ၍ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ရသော်လည်း ကိုကျော်သူ ကိုတော့ သတိတရရပင်၊ ခုအချိန်အိမ်မှာ ကိုကျော်သူရောက်နေပြီလို့ သူ့မျက်လုံး၌ မြင်ယောင်လျက်ပင်...

မူမူသူငယ်ချင်း နီနီ၏မိဘ ဦးဝင်းဖေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်မြတို့သည် လင်းရီဗာကားတစ်စီး လူအပြည့်တင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူတို့မိတ်ဆွေ ပရိသတ်ကို ဖော်ရွေစွာညှော်ဝတ်ပြုလျက်ရှိကြသည်။

‘မြန်မြန်စားကြဗျနော်၊ မနေ့က ညနေကမှ ဈေးဝယ်ပြီး မြ စိတ်တိုင်းကျ တစ်ညလုံးလုံးချက်လာတဲ့ သူ့လက်ရာဗျို...၊ ထောပတ်ထမင်းနဲ့ ကြက်သားပေါင်း၊ သရက်သီးဆီစိမ်၊ သူ့အဖက်နဲ့သူ့လေ’

လူအုပ်ကြားထဲတွင် ဦးဝင်းဖေသည် အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်ရွှင်ဖြင့်စကားအများဆုံးပြောသူဖြစ်သည်။ ပျော်တတ်ပါးတတ်သော သူ့ဝါသနာအတိုင်း သူ့ရယ်သံမှာ တစ်ဝိုင်းလုံး သောသောညံ့နေသည်။

ဝိုင်းထဲ၌ဝင်၍ မူမူ ထမင်းငုံ့စားနေခိုက် တအံ့တဩ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော ဦးဝင်းဖေ၏ အသံကြောင့် သူခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟေးကောင်ကြီး၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟာ တွေ့တတ်သကွာ’

ဦးဝင်းဖေသည် လက်တစ်ဖက်မှ ထမင်းလုတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် လက်တစ်ဖက်က သူ့နောက်၌ လာရပ်နေသူ၏ လက်ကို လှည့်ကိုင်ဖမ်းဆုပ်ပြီး အော်ပြောသည်။

အသက်အစိတ်ခန့် အသားဖြူဖြူ၊ အပေါ်အင်္ကျီအနက်ဝတ်ထားလျက် သူ့ပခုံး၌ ကင်မရာလွယ်ထားသော ကိုခင်ယု ဖြစ်သည်။

ကိုခင်ယုသည် အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ဘုရားတစ်ပတ်လှည့်ပတ်၍ အလာ သူဖြတ်သွားရာလမ်းဘေး၌ သူ့မိတ်ဆွေ ဦးဝင်းဖေတို့ လူအုပ်ဝိုင်းကို သွားတွေ့သည်။ ဦးဝင်းဖေ၏ ပခုံးကိုနောက်မှနေ၍ အလန့်တကြားရှိအောင် ဖတ်ခနဲပုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဆာလာတာနဲ့ အတော်ပဲအန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီဆွဲဖို့ ဘုရားတွေဓာတ်ပုံလာရိုက်တာ’

‘ဝင်... ဝင်... မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်အောင် ချက်လာတာ၊ မြရေ...’
 ထမင်းဝိုင်းအတွက် လက်သုပ်သုပ်နေသော ဒေါ်မြမြသည်
 ကိုခင်ယုဘက်သို့ လှည့်မော့ကြည့်သည်။ ပူဖောင်းနေသော သူ့ဝမ်းဗိုက်
 ပေါ်၌ ပြုတ်ကျနေသော ထဘီစကို ကပျာကယာ ကောက်ချိတ်လျက်
 ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖိတ်ခေါ်သည်။

‘အလို... ဘယ်သူလဲလို့၊ မောင်ခင်ယုတို့ပါလား’ ဘယ်သူတွေပါ
 သေးတုံး၊ လာလာ... ဝင်ကြ ဝင်ကြ’

ကိုခင်ယုသည် ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်ပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်
 နေသော မူမူ၏ မျက်နှာကလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လိုက်မိသည်။
 ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ မကြည့်ဝံ့သည့်ပမာ မျက်နှာလွဲ
 လိုက်သည်။

ကိုခင်ယု၏ ပန်းချီမျက်စိထဲတွင် မူမူ၏ မျက်နှာအလှသည် အပြစ်
 ကင်းခြင်းဖြင့် နှစ်လိုချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာကောင်းသော အလှဟု သတ်မှတ်
 ပြီးဖြစ်သည်။

ကိုခင်ယု ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လိုက်သော အကြည့်တွင် မူမူသည်
 ရုတ်ခြည်း မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။ မူမူမှာ အနေကျူးလျက်ရှိသည်။
 သူနှင့်တည့်တည့်ထိုင်သော သူ့ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်သောမျက်နှာ
 ရှင်သည် မျက်လွှာချထားသည့် သူ့မျက်လုံးအောက်၌ မြင်နေရသည်။

‘ကိုခင်ယုကြီးစားပြီးရင် နီနီတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးနော်’ နီနီက
 ဆိုသည်။

‘ထမင်းဝိုင်းလည်း ရိုက်ပေးပါဦးကွ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေရောက်လာ
 တာ ဟန်ကျလိုက်တာ’ ဦးဝင်းဖေက ပြောသည်။

သူ့တစ်ပုံ၊ ငါ့တစ်ပုံရိုက်ရန် လူအုပ်ထဲမှ ပွဲတောင်းနေကြသည်။
 ‘မူမူနဲ့ နီနီနဲ့ တွဲရိုက်ရပြီကွ’

သူ့ဘေးမှ နီနီကပြော၍ မူမူ၏ မျက်လွှာပင့်အတင်၌ ကိုခင်ယု အကြည့်နှင့် ဆုံလိုက်ပြန်သည်။ မူမူမှာ မလုံမလဲ စိတ်ဝင်လာသည်။ သူ့အား အခွင့်ရတိုင်းကြည့်သောသူဟု သူ့စိတ်၌ သာယာကျေနပ်မှုတော့ ရှိသည်။

မူမူ ကိုယ့်ပေါ်၌ တိမ်ပြာရောင်အင်္ကျီနှင့် ထဘီဖြူဆွတ်ဆွတ်ဝတ်ထားသည်။ ပိုးပျော့အဖြူ ပဝါဖွေးဖွေးကလေးကို သူ့လည်၌ ပတ်ချည်ထားသည်။ ပဝါစကလေးများမှာ တစ်ဖက်တိုတစ်ဖက်ရှည်နှင့် တစ်ချက်တစ်ချက် လေ၌လွင့်ပါးနေသည်။

ပန်းချီဆရာ ကိုခင်ယုသည် မူမူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်လေးကို ပန်းချီကူးဆွဲချင်စိတ်ပေါ်နေသည်။ ထောပတ်ထမင်းကလည်း အရသာရှိသည်။ မူမူကိုရှေ့၌ထား၍ စားရခြင်းကလည်း အရသာတွေ့သည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ပြင်ကြ၊ ဆင်ကြသည့်အခါ၌ ကိုခင်ယုသည် မူမူတို့အတွက် နေရာကောင်းကို လိုက်ရှာရွေးနေသည်။

မူမူသည် ဓာတ်ပုံချိန်ထားရာသို့ ပြုံးဟန်တွင် ညို့နုသော မျက်လုံးကလေးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကိုခင်ယုသည် ကင်မရာချိန်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်၊ မူမူ၏ အလှကို သူ့ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ညို့တို့တို့နုသောမျက်လုံး၊ စိမ်းမှောင်လှသော မျက်ခုံး၊ ဖြောင့်တန်းပေါ်ထင်နေသော နှာတံ၊ နှင်းဆီနှုတ်ခမ်းတို့မှာ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေသည့်အလှ၊ ယင်းအလှကို အချိန်ယူလျက် ကိုခင်ယု စိမ်းပြေပြေ ကြည့်လေသည်။ စွဲမက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးမှာ မူမူ၏ ညို့တို့တို့မျက်လုံး၊ မျက်လုံးများက စကားပြောနေဘိသကဲ့သို့...

ပန်းချီမျက်စိဖြင့် မူမူကို ပုံအမျိုးမျိုးရိုက်ယူသည်။

နီနီ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်
နောက်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘဲလျက် မိတ်ဆွေဟောင်းများ ပြန်တွေ့ရပုံ
မျိုးအတိုင်း တစ်ခဏနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးသွားကြသည်။

ရွှေသာလျောင်း၊ ရွှေမော်စောသို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ ကားပေါ်၌
ကိုခင်ယုနှင့် သူ့အဖော်ပါ လိုက်ပါလာသည်။

တစ်နေရာရောက်၍ ဆင်းကြလျှင် ရောက်သည့်နေရာ၊ ရသည့်
အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌ မူမူနှင့် ကိုခင်ယုတို့ စကားလက်ဆုံကျနေကြတတ်
သည်။

မူမူနှင့်ဆက်ဆံရာ၌ ပန်းချီဆရာ၏ ပျော့ပျောင်းယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ
များသည် မူမူ၏ မျက်စိ၌ထူးခြားကာ နှစ်သက်ခြင်းစိတ်ထပ်တလဲလဲ
ဖြစ်ပွားမိသည်။ ဘယ်ရောက်ရောက် ကိုခင်ယုသူ့အနား၌ အမြဲရှိနေတတ်
သည်။ သူ့ကို အထူးကွက်၍ အရေးပေးဂရုစိုက်ကာ ကူညီဖော်ရသည့်
အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

‘သန်လျင်ကို မူမူအပတ်တိုင်း ပြန်သလား’

‘မပြန်ပါဘူး၊ မူမူ အလုပ်ရမှ အပတ်တိုင်းပြန်ပါ့မယ်။ ခုတော့
အလုပ်စောင့်နေတုန်းပဲ’

‘မူမူ အလုပ်ဝင်မှာ ဘယ်တော့လဲ’

‘တစ်လလောက်တော့ ထပ်စောင့်ရပါဦးမယ်၊ ရုံးကအစီအစဉ်တွေ
တော့လုပ်နေပြီ’

မူမူက ခေါင်းကလေးကိုစောင်း၍ တတွတ်တွတ်ပြောလျက်
လျှောက်လာကြစဉ် မျက်တောင်မခတ်မိဘဲ ကိုခင်ယုက ကြည့်လေ့ရှိသည်။

‘ပန်းချီကားတွေ အတော်ဆွဲရသလား ကိုခင်ယု’

‘ကျွန်တော်ကလက်တွေ့မှ ဆွဲလို့ရတယ်’

‘အခုဘာကားတွေ ဆွဲနေသလဲဟင်’

‘စိတ်ထဲမှာ ဘုရားကားဆွဲချင်စိတ်ပေါက်နေတယ်’
 နီနီကဝင်၍ ရယ်မောပြောလိုက်သည်။
 ‘တစ်ခါတုန်းက ဖေဖေကိုပေးတဲ့ကားမျိုး မဖြစ်စေနဲ့နော်။ ဂူပေါက်ဝ
 နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ပိုင်းနဲ့ အရောင်ကမ္ဘာ့ခြောက်ခြောက်ကြီး’
 ကိုခင်ယုက ပြုံးစိစိဖြင့် ပြန်ပြောသည်။
 ‘နီနီက ပန်းချီမျက်စိမှ မရှိဘဲ။ အဲဒီပုံက ဓားနဲ့ခြစ်ဆွဲတာ၊
 အန်ကယ် တောင်းလွန်းလို့ပေးရတာ’
 ‘ပုံတူကော မဆွဲဘူးလား’
 မူမူကထပ်၍ မေးလိုက်သည်။
 ‘ပုံတူအဆွဲတော့ ပထမတန်း၊ မလှတဲ့လူ သူဆွဲရင် လှသွားရော’
 နီနီက ကိုခင်ယုအစားလှ၍ ဖြေကာ တမင်စ၊ တမင်နောက်နေ
 သည်။

ဟင်္သာကုန်း၌ မူမူ ဆီမီးပူဇော်သည့်အခါ ကိုခင်ယုက မီးညှိလျက်
 ဝိုင်းဝန်းကူညီထွန်းပေးသည်။
 ကိုခင်ယုနှင့် တွေ့ကြသည့်အချိန်ကစ၍ မူမူသည် ကိုကျော်သူ့ကို
 လုံးဝအမှတ်မရတော့။ ကိုကျော်သူနှင့် ကိုခင်ယုကို တွေ့ရပုံချင်းတော့
 ကွာခြားသည်။ ကိုခင်ယုကို တစ်ချိန်လုံးတွေ့နေရခိုက် မူမူ၌ စိတ်ကျဉ်း
 ကျပ်မှုမရှိဘဲ လွတ်လပ်သည်။ ပျော်ရွှင်သည်။

ဦးဝင်းဖေက ‘ခင်ယုကြီးတော့ စန်းပွင့်နေပြီ’ ဟု ဒေါ်မြမြနားသို့
 တီးတိုးကပ်ပြောကာ တဝါးဝါးရယ်မောလျက်ရှိသည်။
 ပဲခူး၌ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဖြုန်းကြပြီး နေစောင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ
 သည်။

မူမူတို့အိမ်ရှေ့၌ ကားမဆိုက်မီ ကိုကျော်သူ့ကားများရှိနေမလား
 စိတ်ထင်နေရသည်။ ကားမတွေ့ရမှ မူမူစိတ်အေးရသည်။

‘ဆင်းကြပါဦး’

မူမူက အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်သည်။ အားလုံးက အချိန်နှောင်း
သွားသဖြင့် မူမူဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်မခံတော့ဘဲ တောင်းပန်ကြသည်။

‘ဒါမူမူနေတဲ့အိမ်ပါ၊ ဓာတ်ပုံတွေပြီးရင် မူမူဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ မူမူ
တို့နဲ့ တစ်အိမ်ခြားမှာ တယ်လီဖုန်းရှိပါတယ်’

မူမူပေးသော တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ကိုခင်ယု ရေးမှတ်နေသည်။

‘ဓာတ်ပုံတွေပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်’

‘ဖုန်းရှိသလား’

မူမူက သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးဖြစ်အောင်မေးသည်။

‘ကျွန်တော်က ကျောင်းဆောင်မှာ သူငယ်ချင်းနဲ့နေတာ၊ ပန်းချီ
ခန်းမှာတော့ ဖုန်းရှိပါတယ်’

ကားအထွက် နီနီက ‘တုတ်တုတ်’ ဆိုကာ လက်ပြသည်။ မူမူသည်
ကားနောက်ပိုင်းမှ နီနီနှင့် ကိုခင်ယုတို့ကို လက်ကလေးတပြုပြု ကျန်ရစ်
သည်။ အဝေးသို့ ကားရောက်သွားသည်အထိ အိမ်ထဲသို့မဝင်သေးဘဲ
လက်ပြလျက် ငေးကြည့်နေသည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်အလှည့် လမ်းတစ်ဖက်မှ သူ့နားသို့ ခပ်သွက်
သွက်လျှောက်လာသော မင်းယဉ်ကို တွေ့လိုက်သည်။ မင်းယဉ်ကို
မြင်မြင်ချင်း ကိုကျော်သူ ယောက်ဖမှန်းသိသည်။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်နိုင်
အောင် မူမူက အမြန်လှည့်ကွေ့လျှောက်သွားသည်။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျ’

မူမူ၏ ကျောနောက် ခြံတံခါးပေါက်မှ မင်းယဉ်က အသံပြုလိုက်
သည်။ မလှည့်ချင်လှည့်ချင်နှင့် မူမူပြန်လှည့်ကာ မလှမ်းချင်လှမ်းချင်
ပြန်လှမ်းလာပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးလိုက်သည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘ကိုကျော်သူ မလာဘူးလား၊ ကိုကျော်သူလေ’
မင်းယဉ်၏ စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာနှင့် မထိတထိလုပ်၍မေးသံမှာ ထင်ရှား
နေသည်။

‘ယောက်ဖက အင်မတန်ဆိုးတဲ့အကောင်’ ဟု ကိုကျော်သူ ပြောဖူး
ခြင်းကို သတိရလိုက်သည်။ မူက မျက်နှာတည်တည်ထားပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

‘မလာဘူး’

‘ဒီနေ့အတွက် မေးတာပါ’

‘ဘယ်နေ့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိစ္စ လာမေးတာလဲ’

‘သိချင်လို့မေးတာပေါ့၊ မမေးရဘူးလား... ဟဲ... ဟဲ’

မင်းယဉ်၏ နောက်ဆက်တွဲ ဟဲဟဲသံဖြင့် မူမူတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်
သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။ တစ်မျက်နှာလုံး ထူပူလာလျက် မိမိကို
မခိုးမခန့် တမင်သက်သက် လာသရော်မှန်း ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။

‘မူမူရေ၊ ဘယ်ကလဲဟေ့’ အိမ်အပေါက်ဝမှ ရပ်ကြည့်နေသော
မစောရှင်က အသံပြုလိုက်သည်။

‘ဒီလိုမေးပုံမျိုးနဲ့ ဒီမှာတော့ လာမမေးနဲ့၊ မရှိဘူးလို့ပြောပြီးပြီ’

‘ဘယ်လိုမေးပုံမျိုးနဲ့ မေးရမှာလဲခင်ဗျ’

မူမူသည် အဖြေမပေးဘဲ ကျောခိုင်း၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။
မင်းယဉ်၏မခိုးမခန့် ရယ်သံတို့သည် မူမူကျောထဲတွင် ရှိန်းခနဲဖြစ်လျက်
နားတွေပါးတွေပါ ပူပြင်းထူအမ်းသွားသည်။

‘ဘယ်ကသူငယ်လေးလဲဟယ်’

အိမ်ပေါ်ရောက်လာသော မူမူကို မစောရှင်က ဆီးမေးသည်။

‘မအူမလည်နဲ့ အိမ်မှာပြီး လာမေးနေတာပါ’

မူမူသည် စကားကို တိုတိုနှင့်ဖြတ်သည်။ သူ့မမစောကို အမှန်
အတိုင်းပြောလိုက်၍ မဖြစ်။

‘ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အေ’ ဟု သူ့ကိုဆိုရုံပြောရုံသာမက သူ့ပေါ်၌ အထင်မှားအမြင်မှားဖြစ်လာမှာကို ကြောက်သွားသည်။

‘ညည်းသွားပြီး မကြာပါဘူး မောင်ကျော်သူလာတယ်၊ စာအုပ်တွေလည်း ပေးသွားတယ်။ စားစရာတွေရော၊ ဆေးတွေရော၊ မီးသီး၊ မီးချောင်းတွေရော အစုံ အစုံ’

မူမူမှာမကြားလိုသောအသံကို ကြားရသကဲ့သို့ တတ်နိုင်လျှင် သူ့နားကို ပိတ်ထားလိုက်ချင်သည်။ မင်းယဉ်လာ၍ ထိကပါး ရိကပါးကလိခြင်းကို ရှက်စရာကောင်းမှန်းသူသိသည်။ ရှက်စရာကောင်းမှန်း အသိကြောင့် သူနှင့်နီးကပ်နေသော ကိုကျော်သူသည် သူနှင့်အလှမ်းဝေးရာသို့ ရောက်သွားသကဲ့သို့ မှတ်ရသည်။ ဣန္ဒြေမနည်းဆည်လျက် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

‘ဘယ်အချိန်က လာသွားသလဲ မမစော’

မူမူသည်ပြောရင်း သူ့အခန်းရှိရာသို့လျှောက်သွားသည်။

‘မနက်က တစ်ခေါက်၊ စောစောကလည်း လာသေးတယ် တစ်ခေါက်။ ညမှလာဦးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်’

မနက်က တစ်ခေါက်၊ စောစောက တစ်ခေါက်ဆိုသော အသံတွေသည် မူမူ၏နားထဲသို့ နင့်ခနဲ နင့်ခနဲ ဝင်သွားသည်။

ကိုကျော်သူကို မူမူတွေ့ချင်စိတ် မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မယားနဲ့ လာတိုင်း လက်ခံတွေ့နေလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုသော အသိစိတ်ဝင်လာသည်။ ကိုကျော်သူယောက်ဖက ထပ်ရမ်းခဲ့သော် အရှက်ရမှာကိုတွေ့၍ လန့်သည်။ မင်းယဉ်လာ၍ နှောင့်ယှက်ကြောင်း ကိုကျော်သူကို တိုင်လိုက်မယ်ဟု ပထမ စိတ်ကူးကြည့်သည်။ ဤစိတ်ကူးအတိုင်းလည်း မဖြစ်နိုင်၊ မိမိက မကျေမနပ်နှင့် တိုင်တန်းလိုက်က ကိုကျော်သူ မင်းယဉ်ကိုမှချအရေးယူလိမ့်မည်။ အရေးယူခဲ့သော် မင်းယဉ်

က နောက်ဆုတ်သွားလျှင်တော်ရဲ့၊ နောက်မဆုတ်ဘဲ ယခုထက် ပိုဆိုး
လာသော် သူသာလျှင် ရန်များစရာရှိမည်။ အရှက်ကွဲစရာ ရှိမည်။ ဤကိစ္စ
လောလောဆယ်ဖွင့်၍ မပြောသင့်သေးဟု သူ့စိတ်၌ထင်လာသည်။

ကိုကျော်သူလာတိုင်းလက်ခံ၍ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း
မင်းယဉ်လာပြီးမှ သူ့စိတ်မှ ပို၍ ခိုင်မာလာသည်။

ရင်းနှီးမှုကြောင့် သာယာသလိုဘာလိုလို ရှိခဲ့ဖူးသော စိတ်ကို
မင်းယဉ်က မူမူရင်ထဲမှာ ကျွတ်ထွက်သွားအောင် နုတ်ယူပစ်လိုက်သည်။

ကိုခင်ယုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်သူဟု သွား၍တွေးမိ
ခြင်းကပင် နှိုင်းယှဉ်စရာနေရာသို့ ကိုခင်ယု ရောက်ရှိလာသည်။
ကိုကျော်သူကို မသိမသာ နောက်ဆုတ်ရန် ကြိုးစားဖို့ တွေးတောနေခိုက်
အိမ်ရှေ့၌ ကားဆိုက်သံကြားရသည်။

‘အခုပဲ ပြန်ရောက်တယ်၊ အခန်းထဲမှာ အဝတ်လဲနေတယ်’

မူမူသည် မမစောအသံကိုကြားလိုက်မှ ပျာယီးပျာယာ အဝတ်အစား
လဲလိုက်သည်။

‘ဘယ့်နှယ် ပျော်ပွဲစားသွားတာ၊ မူမူတော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား’

မူမူ၏ပြုံးနေကျ အပြုံးကလေးကိုကြည့်၍ ကိုကျော်သူက ခနဲ
တဲ့တဲ့ပြောကာ ရယ်မောသည်။

‘ပျော်ပါတယ်... မူမူ ဒီနေ့လောက်ပျော်တာ ရှိကိုမရှိဘူး၊ ဘုရား
တွေကို စုံသွားတာပဲ’

တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွားသော ကိုကျော်သူမျက်နှာကို မူမူက မသိ
ချင်ယောင်ပြုသည်။ တစ်မျိုးတစ်မည်အဖြစ်မှ နဂိုနေအတိုင်း ပြန်၍ပြင်
လိုက်သည့် မျက်နှာကိုလည်း မသိချင်ယောင်ပြုလျက် ကုလားထိုင်၌
မူမူ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ကိုယ်တောင် သန်လျင်က မူမူတို့အိမ်သွားလည်ကြရင်း မူမူတို့ကို

ရေလယ်ဘုရားခေါ်သွားမလို့ စဉ်းစားဖူးသေးတယ်။ ဒီလိုခရီးသွားချင်မှန်း မသိလို့ မခေါ်ဖြစ်တာ။ နောက်တစ်ပတ်သွားမလား၊ ကိုင်း... ပြော’

စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သူ့အားစောင့်ဆိုင်း၍ ကြည့်နေသော ကိုကျော်သူ၏ မျက်နှာကို ပြန်၍ရင်မဆိုင်ဘဲ မူမူက မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

‘နောက်တစ်ပတ်က ရက်တွေလိုပါသေးတယ်။ အခုကြိုတင်ပြီး မပြောပါရစေနဲ့။ မသွားဖြစ်တော့ စိစဉ်ရတဲ့လူမောနေမယ်... ကြည့်သေး တာပေါ့’

မူမူ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုလို ကိုကျော်သူ့စိတ်ထဲ၌ မဝေခွဲတတ် ဖြစ်လာသည်။ သူ့စိတ်၌ မသက်သာ၍ ဟိုတွေးသည်တွေး သောင်း ခြောက်ထောင်တွေးကာ စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိလာသည်။

‘မူမူတို့သွားတာ လူတွေ တော်တော်များသလား’

‘မူမူသူငယ်ချင်းနဲ့ သူ့မိဘဆွေမျိုးတွေရော၊ သူတို့မိတ်ဆွေတွေရော တစ်ကားလုံးပြည့်ကျပ်သွားတာပဲ’

မူမူသည် ကိုခင်ယု၏ မျက်နှာကိုဖျတ်ခနဲ မြင်မိသည်။ ကိုခင်ယု ဆိုသူ ပန်းချီဆရာနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လာခဲ့ကြောင်း သူနှင့် မသိသူကိုပြော စရာမဟုတ်၊ ပြော၍မဖြစ်ဟု ထိမ်ချန်ထားလိုက်သည်။

မမစောက ဘိလပ်ရည်ဖန်ခွက် လာချပေးလျက် အိမ်အတွက် ပစ္စည်းများယူလာတာ အားနာကြောင်း ထပ်ပြောပြန်သည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုကျော်သူ၊ မမစော ခုနက မူမူ ရောက်ရောက်ချင်း အားနာတာပြောတယ်။ မူမူတို့အတွက် ဘာမှမယူခဲ့ပါနဲ့တော့၊ ပေးတာ တွေလည်း များလှပြီ၊ မူမူလည်း အားနာတယ်’

သူ့ကို ပစ်ပယ်သည့်သဘောနှင့် ပြောဆိုများနေသလားလို့ မူမူ အမူအရာ၌ အဖြေတွေ့လိုတွေ့ငြား တစ်စမကျန်အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။